Kocaayak: İnsan mı, hayvan mı? Yoksa...

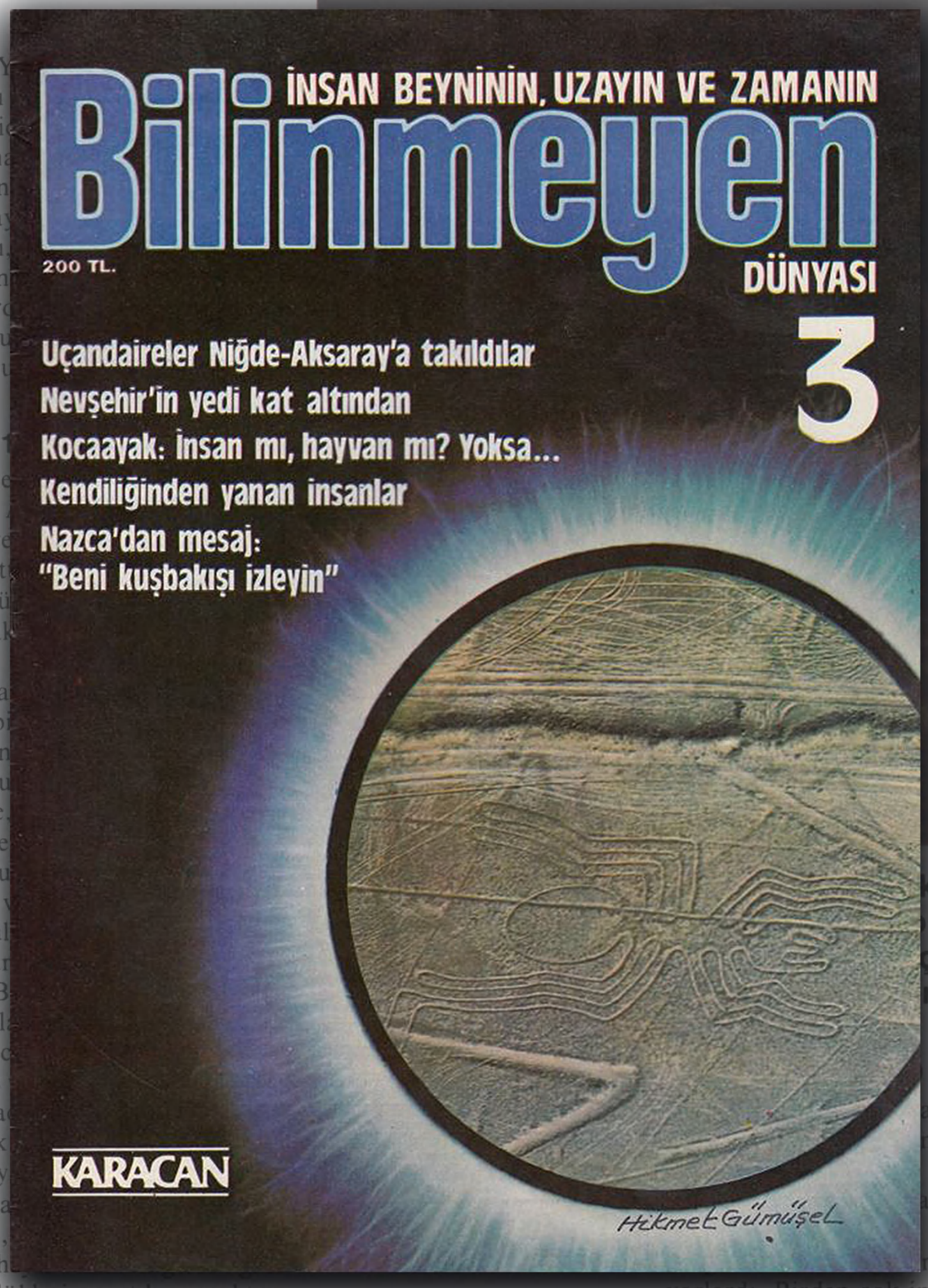

İNSANOĞLU YERY
Kıtaları, okyanusları
de Dünya'da henüz ic
miş öyle geniş orma
neler olup bittiğini an
daha zor... Bir kocaay
Nedir bu? İnsan mı,
Dünyalıların aklının
varlık mı? Son yıllarc
olaylar görüldü ki, bu
dursun, daha koyu
gömüldü.

Amerika: Ağustos 1

ABD Hava Kuvvetle
arkadaşı, 1977 yılı A
eyaletinde Bell Cre
kamp yapmaya git
geçirmekte olan bu ü
ile haşır neşir olmak
mekti. Baştan başa
yerde cipleriyle dola
4,5 metre boyunda bi
Bu dev yaratık bilin
olarak benzemiyordu

Ayakları üzerinde,
çok maymuna benze
yordu. Bütün vücudu
ve 2 arkadaşı korku v
tüfeklerini doğrulttul
rine ateş ettiler. Yar
yürümeye başladı. B
ciple takibe koyuldul
ve döndü ve bu kez c
meye başladı. Çavuş
dönüp ormandan ka

Birçok kocaayak
gibi,bu kez de her şey
Tanıkların yaşadıkla
kadar şiddetliydi ki,
verdiği ölçülere şüph
ileri sürdüler: Gördükleri yaratık gerçekten 4,5 metre boyunda mıydı? Gerçekten böyle bir yaratığı gördüler mi? Ormanda dolaşan "kocaayak" hikâyelerini dinleye dinleye bu yaratığı hayallerinde yaratmış olamazlar mıydı?

Fakat üç kişinin aynı anda, aynı hayali görebileceği de pek inandırıcı gelmiyordu. Yoksa bu hikâyeyi, ilgi çekmek için mi uydurmuşlardı? Fakat, böyle bile olsa geriye kalan yüzlerce kocaayak olayı nasıl açıklanacaktı?..

Bir iddiaya göre yeti kafa derisi (Yeti: Tibet'te, Himalayalar'da yaşadığı varsayılan bir tür insanımsı yaratık). Bu kalıntı, Nepal' de Budist Manastırı' ndadır. Avcıların tüm karşı iddialarına rağmen, yapılan araştırmalar bu kalıntıların gerçek olduğunu ortaya koymuştur.

kilenmeyen,
k olan ve
çekten var
rlar?..

a'da İngiliz Kolombi-
nlık bir bölgenin çok
birlikte yaşayan 16
ayağı üç gün içerisinde
arkadaşlarıyla birlikte
n kıyısında balık avlı-
yorlardı. Birden çok ince, acı çeken köpeğin çıkardığı sese benzeyen bir haykırış duydular. Gölün karşı kıyısına baktıkları zaman, kollarını kaldırmış bir yaratık gördüler. Koşarak kıyıyı dolaştılar. Yaratığın durmuş olduğu yere geldiler. Bütün o bölgeyi merakla araştırdılar. Gölün kıyısında, ağaçtan koparılmış dalların altında, yosunların arasına bırakılmış, boynu kırılmış ölü bir geyik buldular. Gördükleri yaratık ise ortalarda yoktu.

İki gün sonra Tim ve dört arkadaşı bu kez

Kocaayak: İnsan mı, hayvan mı? Yoksa...

İNSANOĞLU YERYÜZÜNÜ FETHETTİ... Kıtaları, okyanusları ölçtü, biçti... Fakat yine de Dünya'da henüz içine tam olarak girilmemiş öyle geniş ormanlar var ki, buralarda neler olup bittiğini anlamak uzaya çıkmaktan daha zor... Bir kocaayak bilmecesidir gidiyor. Nedir bu? İnsan mı, hayvan mı, yoksa biz Dünyalıların aklının almayacağı bir başka varlık mı? Son yıllarda kocaayakla ilgili öyle olaylar görüldü ki, bu bilmece çözülmek şöyle dursun, daha koyu bir esrar perdesine gömüldü.

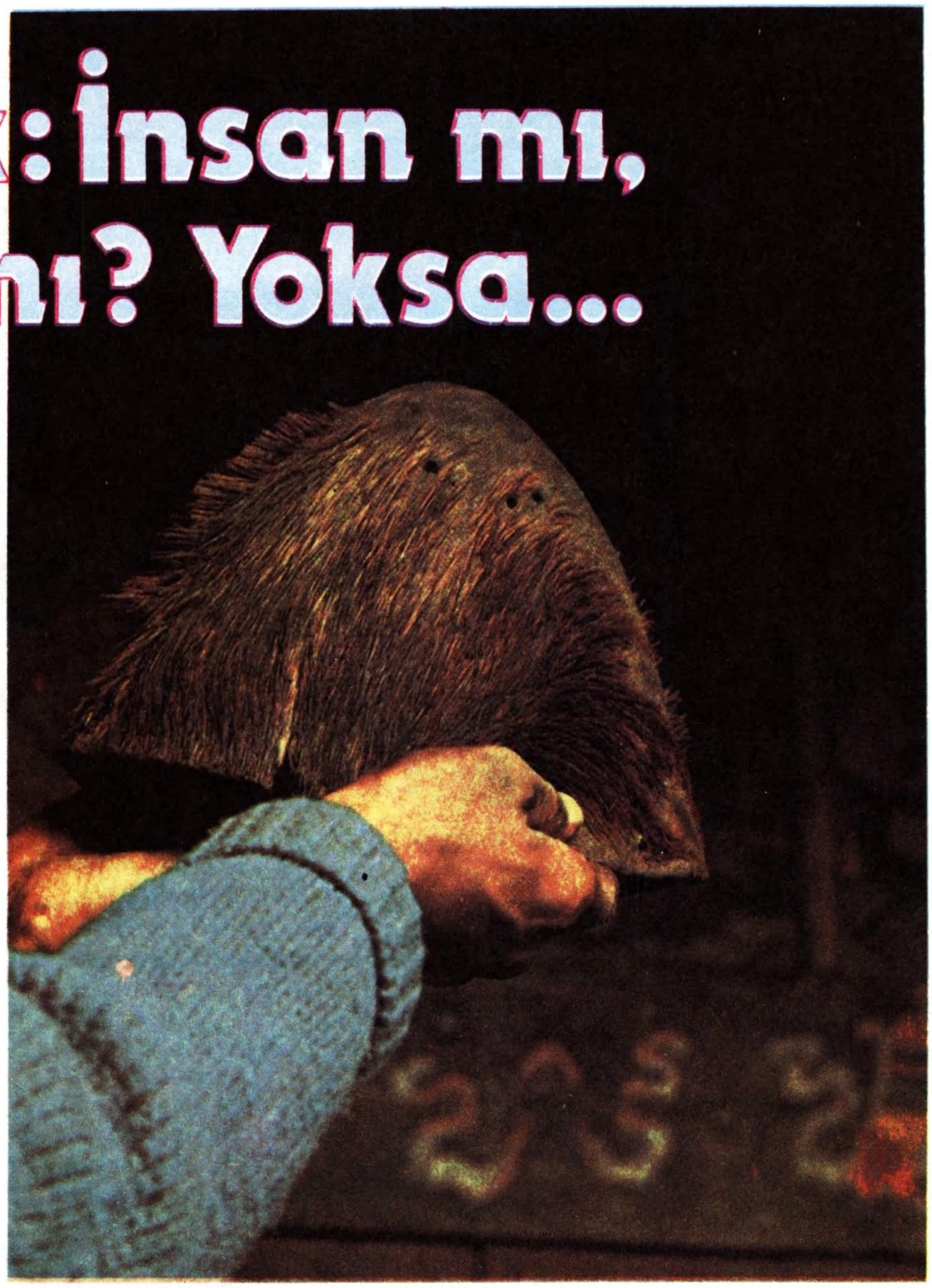

Üzerlerine ateş edilince kurşunlardan etkilenmeyen, bazılarıysa görüldükleri anda ortadan yok olan ve "kocaayak" adı verilen bu yaratıklar gerçekten var mı? Bunların sırrı nedir? Nereden geliyorlar?..

Amerika: Ağustos 1977

ABD Hava Kuvvetleri'nden bir çavuş ve iki arkadaşı, 1977 yılı Ağustos'unda Montana eyaletinde Bell Creek Canyon bölgesine kamp yapmaya gittiler. Senelik izinlerini geçirmekte olan bu üç kişinin niyetleri, doğa ile haşır neşir olmak, avlanmak ve dinlenmekti. Baştan başa ormanla kaplı olan bu yerde cipleriyle dolaşırken, birden yaklaşık 4,5 metre boyunda bir yaratıkla karşılaştılar. Bu dev yaratık bilinen hiçbir hayvana tam olarak benzemiyordu.

Ayakları üzerinde, aynen insana ya da daha çok maymuna benzer bir biçimde dik duruyordu. Bütün vücudu kıllarla kaplıydı. Çavuş ve 2 arkadaşı korku ve heyecan içinde derhal tüfeklerini doğrulttular ve dev yaratığın üzerine ateş ettiler. Yaratık arkasını döndü ve yürümeye başladı. Bunun üzerine, onlar da ciple takibe koyuldular. Yaratık birden durdu ve döndü ve bu kez cipin üzerine doğru yürümeye başladı. Çavuş ve iki arkadaşı hızla geri dönüp ormandan kaçtılar.

Birçok kocaayak rastlaşmasında olduğu gibi,bu kez de her şey çok çabuk olup bitmişti. Tanıkların yaşadıkları korku ve heyecan o kadar şiddetliydi ki, bilim adamları onların verdiği ölçülere şüpheyle bakmak gerektiğini ileri sürdüler: Gördükleri yaratık gerçekten 4,5 metre boyunda mıydı? Gerçekten böyle bir yaratığı gördüler mi? Ormanda dolaşan "kocaayak" hikâyelerini dinleye dinleye bu yaratığı hayallerinde yaratmış olamazlar mıydı?

Fakat üç kişinin aynı anda, aynı hayali görebileceği de pek inandırıcı gelmiyordu. Yoksa bu hikâyeyi, ilgi çekmek için mi uydurmuşlardı? Fakat, böyle bile olsa geriye kalan yüzlerce kocaayak olayı nasıl açıklanacaktı?..

Bir iddiaya göre yeti kafa derisi (Yeti: Tibet'te, Himalayalar'da yaşadığı varsayılan bir tür insanımsı yaratık). Bu kalıntı, Nepal' de Budist Manastırı'ndadır. Avcıların tüm karşı iddialarına rağmen, yapılan araştırmalar bu kalıntıların gerçek olduğunu ortaya koymuştur.

Amerika: Nisan 1979

Tim Meissner Amerika'da İngiliz Kolombiyası adı verilen ormanlık bir bölgenin çok yakınında, ailesi ile birlikte yaşayan 16 yaşında bir gençti. Kocaayağı üç gün içerisinde iki kez gördü. İlkinde arkadaşlarıyla birlikte bölgede bulunan gölün kıyısında balık avlıyorlardı. Birden çok ince, acı çeken köpeğin çıkardığı sese benzeyen bir haykırış duydular. Gölün karşı kıyısına baktıkları zaman, kollarını kaldırmış bir yaratık gördüler. Koşarak kıyıyı dolaştılar. Yaratığın durmuş olduğu yere geldiler. Bütün o bölgeyi merakla araştırdılar. Gölün kıyısında, ağaçtan koparılmış dalların altında, yosunların arasına bırakılmış, boynu kırılmış ölü bir geyik buldular. Gördükleri yaratık ise ortalarda yoktu.

İki gün sonra Tim ve dört arkadaşı bu kez

silahlı olarak olay yerine geldiler. Kocaayağı aramak için dağıldılar. Hayret verici bir rastlantı sonucu, Tim Meissner yaratıkla tekrar karşılaştı. Yaratık uzun boylu, dik yürüyüşlüydü. Siyah kıllarla kaplıydı. Çok parlak gözleri vardı ve düşmanca bakıyordu. Omuzlarının genişliği yaklaşık 120 cm kadardı. Bütün bu özellikleri hafızasına birkaç saniyede kaydeden Tim, derhal ateş etti. Yaratık vuruldu, ya da Tim onun vurulduğunu zannetti. Bir an sendeleyen yaratık, doğrularak büyük bir hızla uzaklaştı. Tim de arkasından koştu ve onu 45 m kadar ilerde bir ağacın yanında dururken gördü ve sonra tekrar kaybetti. Ağacın yanına giden Tim, yaratığın başının geldiği yere bir işaret koydu ve yaratığın boyunun 2.70 m olduğunu belirledi.

Kocaayağın özellikleri

Kocaayak adı, bu dev yaratıkların bıraktıkları ayak izleri nedeniyle kullanılmıştır. Çoğunlukla izler beş parmaklıdır. Fakat 2,3,4 ve 6 parmaklı izler de görülmüştür. İnsan ayağına benzemektedir, fakat insan ayağından daha büyüktür. Yüzlerce tanığın verdiği ifadeden boylarının 1.80 ile 2.10 m arasında olduğu anlaşılmıştır.

Kocaayakların bir kısmı çok kötü kokmaktadırlar. 1977 sonbaharında yine Amerika'da bir kocaayağa rastlayan, sonra onu kaybeden bir tanık şöyle anlatmaktadır: *"Gördüğüm kocaayağı, kaybettikten sonra fark ettim, çevrede çürümüş bir ceset kokusu vardı. Gittikçe yayılıyordu. Sanki birileri bu kokuyu istedikleri gibi artırarak, istedikleri uzaklığa yayıyorlardı. Elimde silahım ve bol cephanem olmasına rağmen çok korktum ve ağaçların arasına girip araştıramadım."*

Bir diğer tanık, gördüğü yaratığın çok iri, parlak kırmızı, kora benzeyen gözleri olduğunu ve bakışlarının ise korkutucu olduğunu söylemektedir. Bazı tanıkların ifadelerinde kocaayakların göz rengi yeşil veya sarı olarak da tarif edilmektedir.

Avcılar tarafından anlatılan olaylarda kocaayak bilmecesinin çözümünü zorlaştıran çok önemli bir özellik ortaya çıkmaktadır: Kocaayaklar kurşunlardan etkilenmemektedirler. Bu konuda üç açıklama öne sürülmektedir. 1- Kullanılan silahların etki gücü bu tür bir yaratığı yere yıkmakta yetersizdir. 2-Atıcılar telaş ve korkuyla kurşunlarını kocaayağa isabet ettirememektedirler. (Unutmamalıdır ki, atışlar genellikle uzaktan ve ormanlık bir bölgede yapılmaktadır.) 3- Sıkı durun: Kocaayak et ve kemikten yapılmamıştır...

Kocaayağın geçmişi

Kızılderililerde ve Eskimolarda kuşaktan kuşağa anlatılan hikâyelerde yarı-insan, yarı-maymun, kıllı, dev bir yaratıktan söz edilir. Eskimolar, **Tornil** adını verdikleri, çiğ et yiyen dev yaratıkların, atalarıyla beraber yaşadıklarını anlatırlar. Aynı yaratıkların Alaska'da da yaşadığından söz edilir. Tim Meissner olayının geçtiği İngiliz Kolombiyası'nda, Kızılderililer tamamen kıllı, boyları iki metreden uzun,insan-maymunarası yaratıkların yaşadığına inanırlar. Bazı kırsal kesim yerlileri ise **Wetigo** adını verdikleri, insanları kaçırıp yiyen dev canavarlardan söz ederler. Sonuç olarak Amerika'nın her köşesi bu tür inançlarla ve hikâyelerle doludur. 20. yüzyılda Tim Meissner'in yaşadığı cinsten yaklaşık 1000 kadar olaya rastlanmıştır.

Bu kemikler iddia edildiğine göre bir yeti iskeletinin elidir(üstte). ABD'nin Minnesota eyaletinde 1968 Aralık ayında buzlar içinde insanımsı bir yaratığın cesedi bulundu. Ivan T. Sanderson tarafından incelenen bu yaratık, kıllarla kaplıydı ve vücut ölçüleri ne insana, ne de maymuna benziyordu (altta).

Kocaayaklar neden yakalanamıyorlar?

Yüzlerce olay sonunda ölü veya diri bir tek kocaayağın yakalanamamış olması, kocaayak bilmecesini daha da çözülmez kılıyor. Yakalayamayanlar sadece orman köylüleri veya ormanlarda tatile gelmiş meraklılar olsa bir şey değil... Vahşi hayvanları tuzağa düşürüp canlı olarak yakalayan en usta avcıların bile şimdiye kadar bir tek kocaayağı ele geçirememiş olmaları gariptir.

Ölü veya diri yakalama çabaları

1917 yılında Amerika'da Kolombiya-Venezüella sınır bölgesinde incelemeler yapan İsviçreli Yerbilimci **François de Loys,** 1,50 m boyunda insana ve maymuna tam olarak benzemeyen bir yaratığın cesedini buldu. Ceset üzerinde yapılan incelemede ölüm olayının iki gün önce gerçekleştiği tespit edidi. Fakat nedense otopsi raporu açıklanmadı.

Yıllar sonra Aralık 1968'de Amerika'da Minnesota eyaletinde buzul üzerinde bir kocaayak ölüsü bulundu. Ceset buzlanma nedeniyle bozulmamıştı. **Dr. Heuvelmans** ve Biyolog **Ivan T. Sanderson** ceset üzerinde yaptıkları ilk incelemede, bunun bilinmeyen, insana benzeyen bir yaratık olduğuna karar verdiler. Fakat bu iki bilim adamı incelemelerini sürdürdükçe anlaşılmaz bir şey oldu. Garip yaratığın neresine el atsalar dağılı-

yordu. Sanki bilinmeyen bir güç bu incelemeye müdahale etmişti...

Yok olan yaratık!

Bu yaratıkların et ve kemikten oluşmadıkları kolay inanılır bir teori değildir. Fakat bazı gözlemler bu teoriyi sanki doğrulamaktadır. Bunlardan biri yine Amerika'da Pennsylvania'da bir kadının yaptığı gözlemdir. Dağlık ve ormanlık bir bölgede yaşayan bu kadın, 1974 Şubat'ında evinin eşiğinde bir kocaayakla karşılaştı. Yaklaşık 2 metreden ateş etti ve yaratığın tamamıyla yok olduğunu gördü. Yaratık kaçmamıştı. Yok olmuştu.

Yine Pennsylvania'nın Greensburg yakınında bir çiftlikte yaşanmış bir başka uçandaire gözlemi de kocaayaklarla ilgili gibi gözüküyor. 25 Ekim 1973'te bir çiftçinin 22 yaşındaki oğlu **Stephen** tarlanın üzerinde hızla giden büyük, kırmızı ve çok parlak bir küre görür. Yanına bir silah ve 10 yaşlarında 2 çocuk alır. O yöne doğru giderler. Parlayan cismin yere konmuş olduğunu görürler. Olayın en ilginç yönü de, bu cismin yanında maymuna benzeyen, yeşil, parlak gözlü, uzun siyah saçlı iki yaratığın duruyor olmasıdır. Stephen ve 2 çocuğu fark eden bu yaratıklar onlara doğru gelmeye başlarlar. Bunun üzerine Stephen ateş eder. Fakat yaratıklar aldırmazlar, yaklaşmaya devam ederler. Stephen'in yanındaki 2 çocuk çoktan kaçmışlardır. O da ateşe devam ederek kaçmaya başlar. İşte tam bu anda yerde duran uçandaire kaybolur ve yaratıklar Stephen'in üzerine gelmekten vazgeçip ormana doğru giderler ve gözden kaybolurlar.

Bu olay daha sonra yetkililerce incelenmiş, uçandairenin durduğu yerdeki yanık alandan başka bir ipucu ele geçirilememiştir. Stephen ise olaydan sonra şok geçirmiş ve hastaneye kaldırılmıştır.

Esrar perdesi

Bu garip ve dehşet verici yaratıklar nedir? Nereden geliyorlar? Kocaayak bilmecesi, kolay çözülecek bir olay değildir. Yapılan araştırmalardan, bir "canavar"la karşılaşıldığı sonucu çıkmaktadır. Kocaayak eğer varsa, ya insan ya da hayvandır. Fakat olaylar tekrarlandıkça ve özellikle yakın zamanda görülenlerde, bilmece daha da koyu bir esrar perdesine gömülmektedir.

Olayların bir de başka yönü var. İddiaların bir kısmı yalan olabilir, amaç eğlenmektir. Bir diğer olasılık, insanların normal hayvanları, zor ve aldatıcı koşullar altında tanımaları ve yanlış izlenimlere kapılmalarıdır. Fakat bu yaklaşımlar yine de olayların tümünün açıklanması için yeterli değildir. Başka bir yaklaşım hayal görmedir, halk çeşitli korku filmlerinden etkilenmiş olabilir. Bu tür filmlerin gittikçe çoğaldığı da unutulmamalıdır. Ama bu iddia da, görüldüğü kadar basit değildir, çünkü bu iddia ayak izlerinin varlığını açıklamaz. İzler yeteri kadar açıktır.

Bu insanımsı yaratık, 1917'de Columbia-Venezüela sınırında İsviçreli Jeolog François de Loys tarafından vuruldu. Şimdi bu yaratığın bir tür örümcek maymun olduğu düşünülmektedir.

Daha değişik bir yaklaşım, yaratıkların dev bir maymun türü olmaları veya insan öncesi yarı insana benzer maymun (maymunla ilk insan arası-Gigantopithecus) olduklarıdır. Bu olabilir, çünkü dünyanın başka yerlerinde benzerleri vardır. Tarih öncesinden gelen kalıtım, her tür etkiye rağmen onları gizli tutmuştur.

Araştırmacılar çeşitli yorumlar yapıyorlar ve belki de yeterli açıklama hiçbir zaman yapılamayacak. Olayların büyük bir kısmını "insan benzeri" terimi örtüyor ve bir tür tatmin yaratıyor. Bu bilinmeyen sebepler için veya görünüşteki bu tür sebepler için bir tür yaklaşım. Çünkü benzerlikler çok yoğun. Bütün bu olaylar gerçek olabilir ve bu olay tümüyle karmaşık, olağanüstü bir konu olabilir. O zaman araştırmalar için çok daha fazla ilgiye gereksinme vardır, böylesine bir ilgi belki olayı aydınlatacak ve son söz kesin olarak söylenebilecektir.

Kocaayağın izinde. Sayfa 94'te.

Kendiliğinden yanan insanlar

İnsan hiçbir yerden alev almadan kendi kendine yanabilir mi?.. Binlerce olay sonrasında, tanıkların ifadeleri, hazırlanan raporlar, otopsi sonuçları bunu doğruluyor...

İNSAN BEDENİNİN kendiliğinden yanıp yanamayacağı yüzyıllardır açıklığa kavuşturulmuş değil... Bilim adamlarının bu konuda ağzını bıçak açmıyor. Ne olabilir, diyorlar, ne de olamaz (!)

Polis ise, ne zaman bir yanma olayına el atsa, ya kaza, ya cinayet, ya da intihar deyip işin içinden çıkıyor.

Fakat bu konudaki tedirginlik ortadan kalkmıyor. Şu veya bu biçimde yanarak öldü dediklerimizin bir kısmı kendiliğinden yanmış olmasın?..

Ölümün böyle sevimsiz bir çeşidine yakalanmak istemeyenler ne yapmalı?..

Konuyu anlayabilmek için öncelikle, bazı kendiliğinden yanma olaylarını ele almak gerekiyor.

Sessizce yanan Kontes

Kontes Cornella Bandi 62 yaşında bir İtalyan soylusuydu. Verona'daki evinde sakin bir hayat yaşıyordu.

4 Nisan 1731 günü akşam yemeğinden sonra yatağına yattı. Hizmetçisiyle bir süre sohbet ettikten sonra uykuya daldı. Ertesi sabah Kontes'i uyandırmak için yatak odasına giren hizmetçi, korkunç bir manzarayla karşılaştı. Yatak odası yoğun bir dumanla kaplıydı. Duman kolay kolay dağılmıyordu... Pencere pervazından aşağıya yağlı, sarımtırak bir sıvı damlıyordu...

Her yer is ve kurum içindeydi. Havada küller uçuşuyor, odanın içindeki her şeyin üzerine yapışıyordu. Ağır bir koku, yandaki odalara bile sinmişti. Yatakta herhangi bir yanık izi yoktu. Yatak örtüsü açılmış ve Kontes yataktan çıkmıştı.

Kontes, yataktan 1.5 m ötede, âdeta kül ve kömür haline gelmiş olarak yığılmıştı. Üzerindeki çoraplar da dahil, bacaklarına bir şey olmamıştı. Başı, bacaklarının arasında yerde duruyordu. Beyni, sırtının büyük bir bölümü ve çenesi tamamen yanarak kül olmuştu. Üç parmağı kömürleşmişti. Vücudunun yanan bölümlerinden geriye bir avuç kül kalmıştı...

Veronalı din adamı **Bianchini**, Kontes'in ölümünü en ince ayrıntısına kadar rapor ettiği halde, yetkililer bir açıklama yapmadılar. Sonradan bu ölüm, kendiliğinden yanma olayları arasında, bilinen ilk örneklerden biri olarak kabul edildi.

Yukarıda kendiliğinden yanma olayının meydana geldiği bir yer görülüyor. Vücudun büyük bir bölümü kül haline gelmiş. Geriye yalnızca bacakların alt kısmı, sol el ve kafatası parçaları kalmış. Yanma sırasında döşemede delik açılacak kadar yüksek sıcaklık meydana gelmiş. Bunun oldukça yüksek bir sıcaklık olması gerekiyor. Fakat hangi nedenle meydana geldiği bilinmiyor. Üstelik çevrede önemli bir hasar yaratmadığı, fotoğraftan da anlaşılıyor.

Cinayet mi, kendiliğinden yanma mı?..

18. yüzyılda çok sayıda kendiliğinden yanma olayı vardı. Doktorlar konuya ilgisiz kalamıyorlardı. Özellikle adli tıbba birçok olay geliyordu. Sonuçta kendiliğinden yanma, daima reddediliyordu.

Uzun süre ileri sürülen reddediş gerekçelerinden biri, katillerin cinayetlerini gizlemek için, olaya kendiliğinden yanma süsü vermeleriydi.

Şimdi 1725 Fransa'sına bir uzanalım. **Jean Millet** adlı bir hancı, güzel bir hizmetçi kızla düşüp kalkıyordu. Bir sabah adamın yaşlı ve çirkin karısı yanmış halde bulununca, olay bir cinayet olarak yorumlandı. Kadının cesedi evdeki ocağın çok yakınında ve yerde duruyordu.

Vücudunun büyük bir bölümü yanmıştı. Ancak başının bir kısmı, gövdesinin ve iç organlarının bazı bölümleri kalmıştı. Cesedin bulunduğu döşemenin 45 cm genişliğindeki bir bölümü de yanmıştı. Ama çok yakınındaki un torbasında hiçbir yanma belirtisi yoktu. Olay, o sırada handa kalan Asistan Doktor **Le Cat** tarafından incelendi. Doktor bunun alelade bir yanma olmadığını belirtti. Fakat mahkeme, doktoru ciddiye almadı. Kadının çok içki içiyor olmasına büyük önem verdi. Sonunda olayı ayyaş bir kadının Tanrı'nın gazabıyla yanması olarak açıkladı...

Dr. Merille'in gözlemi

Birçok kendiliğinden yanma olayında tanık-

ların cahil ve dolayısıyla gözlem yapamayacak kişiler oldukları ileri sürüldü.

Fakat bizim ele aldığımız olayların çoğu böyle değil...

Matmazel Tahaurs'un ölümü de yine bir doktor tarafından incelendi.

Dr. Merille, Fransa'nın kuzeyinde küçük Caen kentinde görev yapıyordu.

3 Haziran 1782'de Matmazel Tahaurs'un ölüm nedeniyle ilgili olarak 'resmi görevliler' tarafından çağrıldı. Kadın, 60'ın üzerindeydi. O gün 3 şişe şarap, bir şişe brandy içerek iyice kafayı bulmuştu. Merille hazırladığı rapora şunları yazdı: *"Vücut, başı ocağın önündeki demirlere doğru gelecek şekilde yerde uzanıyordu. Ateşten 45 cm uzaktaydı. Geriye kül yığınından başka bir şey kalmamıştı. Kemikler sıcaktan eriyerek eğilip bükülmüşlerdi. Sağ ayak, üst tarafı yanmış olduğu halde sapasağlam duruyordu. Sol ayağın ise büyük bir bölümü yanmış haldeydi. Hava soğuktu. Ama bu soğuğa rağmen, ocakta ancak birkaç yanık odun parçası görülüyordu. Onlar da ocağın ortasında küçük bir küme oluşturuyorlardı..."*

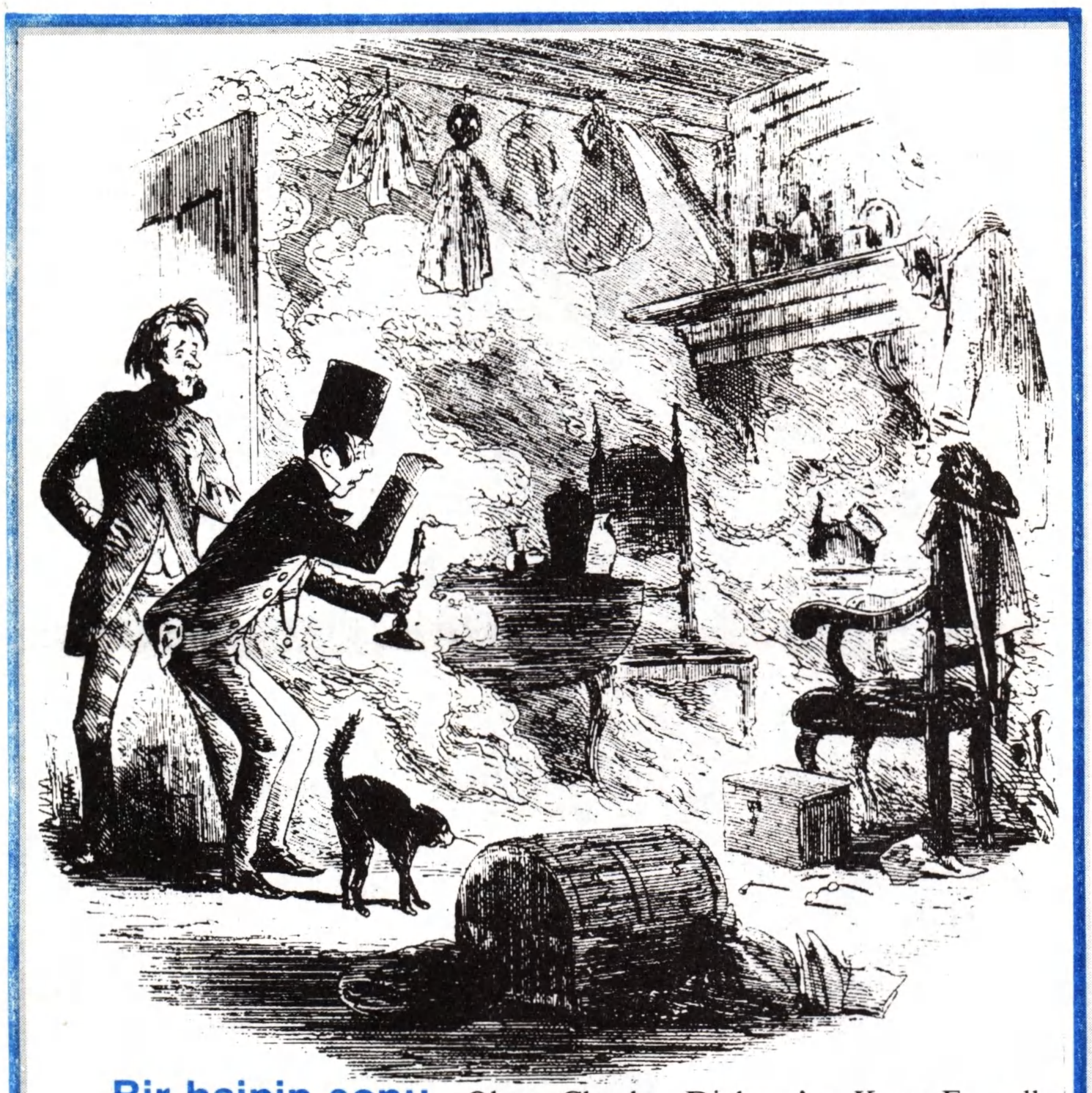

Bir hainin sonu

Olay, Charles Dickens'ın Kara Ev adlı kitabının 32. bölümünde anlatılıyor. Kitap kahramanlarından **William Guppy** ve **Tony Weevle**, hain **Krook**'un cesediyle karşılaştıklarında şunu görürler: Esrarlı bir biçimde yanan adamdan geriye kül ve kömürleşmiş kalıntılardan başka bir şey kalmamıştır. Cesedin bulunduğu oda iğrenç bir isle kaplıdır. Odadaki eşyaların üzerinde, kalın sarı bir sıvı vardır. Yazarın yorumu ise şöyledir: Bu ölümü nasıl tanımlarsanız tanımlayın... Suçu kime yüklerseniz yükleyin. Ya da, isterseniz böyle bir şeyden kurtulunabileceğini düşünün... Bu, sinsice, insanın bedeninde doğuştan, yaratılıştan itibaren mevcut olan ve kaçınılmaz kendiliğinden yanmadan başka bir şey değildir. Ve başka hiçbir ölüm şekli, insanı bu biçimde yok edemez...

Dr. Merille'in, Matmazel Tahaurs'un kemiklerinin erimiş olduğunu belirtmesi çok ilginçtir. Çünkü bir insanın kemiği ancak 1500 derecede eriyebilir. Bu kadar sıcaklık ocakta olamaz. Ya da diyelim ki, oldu ve kemikleri yakacak derecede odaya sıçradı. İşte o zaman odanın içindeki eşyaların bir anda tutuşması gerekirdi. Oysa Dr. Merille raporuna şunları da yazmıştı:

"Evdeki eşyaların hiçbiri zarar görmemişti. Kadının oturduğu sandalye, 30 cm ötesinde el sürülmemişçesine duruyordu. Görünüşe bakılırsa, yanma olayı yaklaşık yedi saat önce meydana gelmişti. Elbiselerin dışında çevrede hiçbir şey yanmamıştı..."

Tanrı'nın gazabı mı (?)

Kimileri de kendiliğinden yanma olaylarını Tanrı'nın verdiği bir ceza olarak görür. Bu konuda yazılmış kitaplardan birinde, yanarak ölenler için şöyle denmektedir:

"Onları Tanrı'nın gazabı yok ediyor. Tanrı'nın yakıcı nefesi kül haline getiriyor. Bundan korunmak mümkün değildir..."

Tanrı'nın insanları yakarak cezalandırabileceği korkusu eski çağlardan beri vardı. 18. ve 19. yüzyıllarda ise oldukça yayıldı. Kendiliğinden yanma olayları edebiyata kadar girdi. Ünlü İngiliz yazar **Charles Dickens** konuyla ilgilenenlerden biriydi *"Kendiliğinden yanma olayları dikkatle incelenmelidir"* demişti. Bu konuda araştırma yapan uzmanların bildiği gibi, pek çok olay hakkında bilgi de toplamıştı. 1853 yılında yayınladığı **Kara Ev** adlı kitabında kahramanı **Krook**'un ölümünü gerçek bir kendiliğinden yanma olayından esinlenerek yazmıştı (Bak. soldaki çerçeveli yazı).

Matmazel Wilhelmina Dewar olayı

Matmazel Wilhelmina Dewar, evde kalmış yaşlı bir kızdı. İngiltere'de Whitley Bay'da, Northhumberland kasabasında kız kardeşi **Margareth**'le birlikte yaşıyordu. Evleri iki katlıydı.

22 Mart 1908 günü Margareth bir akrabasını ziyarete gitmişti. Gece geç vakit döndüğünde evde bir yanık kokusu duydu. Ablası **Wilhelmina**'ya seslendi, fakat cevap veren olmadı. Çok heyecanlandı. Koşarak ikinci kattaki yatak odasına çıktı.

Gördüğü manzara korkunçtu. Yatağın üzerinde ablasının yanmış cesedi duruyordu. Fakat ne yatakta ne de odanın bir başka yerinde yanık izi yoktu. Ablasının geceliği bile tamamıyla yanmamıştı...

Margareth şok geçirdi. Güçlükle komşularına koştu. Olay polise intikal etti.

Savcının Margareth'i zorlaması

Bir yandan polis, bir yandan da savcı, Margareth'i acımasızca sorguya çekmeye başladı. Başından geçenleri olduğu gibi anlattığı halde savcı ona inanmıyordu. Matmazel Wilhelmina'nın bir cinayete kurban gittiğini düşünüyordu. Margareth gördüklerini tekrar tekrar anlattı. Heyecanlıydı ve sinirleri laçka olmuştu.

Olaya el koyan polislerden biri, Margareth'in olay gecesi sarhoş olduğunu ileri sürünce, savcının Margareth'e yaptığı baskı daha da arttı.

Wilhelmina ve Margareth öğretmenlikten emekliye ayrılmış iki kız kardeştiler. O zamana kadar saygıdeğer bir yaşam sürdürmüşlerdi. Onların kimseye düşmanlıkları olmadığı gibi, kimsenin de onlara düşmanlık beslemesini gerektiren bir olay olmamıştı. Wilhelmina yanmıştı, Margareth de ablasının ölümü ile bir şeyleri gizlemekle, yani açıkça yalancılıkla suçlanıyordu. Gazeteler her gün Margareth'den söz ediyorlardı. Onun yalancı bir ayyaş olduğunu yazıyorlardı. Arkadaşları ve komşuları ona sırt çevirmişler, onu mahkemede yalnız bırakmışlardı...

Savcı ise kendiliğinden yanmaya kesinlikle inanmıyordu. Matmazel Wilhelmina'nın bir kaza sonucu alt katta yandığını, ya da bilinmeyen bir cinayete kurban gittiğini sanıyordu.

Sonunda Margareth ifadesini değiştirdi. Ablasını yanmış halde alt katta bulduğunu ve onu yatağına taşıdığını kabullendi. Dosya kapatıldı. Mahkeme, gövdesi ve bacakları yanmış birinin neden ısrarla üst kata çıkarıldığı sorusunu sormadı. Neden yatakta ve odada hiçbir yanık izi bulunmadığı sorusuna da cevap aramadı...

Dr. Bentley olayı

Dr. J. Irving Bentley 93 yaşındaydı. Amerika'nın Pensilvanya eyaletinin Coudersport kentinde yaşayan emekli bir doktordu. Babadan kalma eski ahşap evinde oturuyordu.

Bir gün havagazı saatlerini okumaya gelen **Don Gosnell** adındaki memur, Dr. Bentley'in kapısını çaldı. Cevap alamayınca yaşlı adamı rahatsız etmek istemedi. Sayacı okumak için bodruma girdi. Bodrum'da Dr. Bentley'in yanmış cesediyle karşılaştı. (Bak. 55. sayfadaki çerçeveli yazı)

Polis olaya el koydu. Dr. Bentley, bodruma banyonun zemininde açılan delikten düşmüştü. Bu olayda da, evin başka bir yerinde yanık izi yoktu. Olayın nedeni, Bentley'in dikkatsizce pipo içmesine bağlandı. Buna göre, oturma odasındayken, elindeki piposuyla uykuya dalmıştı. Üzerindeki elbiseler tutuşunca hiç farkına varmamıştı. Birden alevler içinde uyanarak banyoya doğru koşmuş ama kurtulamayarak yere düşüp yanmıştı. Böylece banyonun döşemesinin nasıl delindiği de açıklanıyordu (!)..

Kendiliğinden yanma olaylarıyla ilgilenen **Larry E. Arnold**, Dr. Bentley olayını titizlikle inceledi. Cesedin bulunduğu gün, Bentley'in evine girenler, onun piposunun sandalyenin üzerinde durduğunu görmüşlerdi. Sanki Bentley, piposunu sandalyenin üzerine bırakıp, sakin bir biçimde odadan çıkmış gibi... Ayrıca, yaşlı adamın sol kalça kemiği ölümünden 6 yıl önce kırılmıştı. Kırığın kaynamaması yüzünden sol bacağı işe yaramaz haldeydi. Eğer tutuşmuş halde banyoya doğru koşsaydı, mutlaka koridorda düşecek, ya da sağa sola çarparak yanık izleri bırakacaktı.

Ama banyo dışında hiçbir yerde en küçük bir yanık izi bulunamamıştı. En önemlisi, tek bacağını kullanabilen birisi tutuşunca, sürü-

Büyük kimyager Baron Justus von Liebig (solda) görülüyor. Uzmanlar şahitlik etmediği için, kendiliğinden yanma fikrini desteklemiyordu. Aynı zamanda, bir et parçasını kendiliğinden yanma olaylarındakine benzer bir biçimde tutuşturmaya çalışması da başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

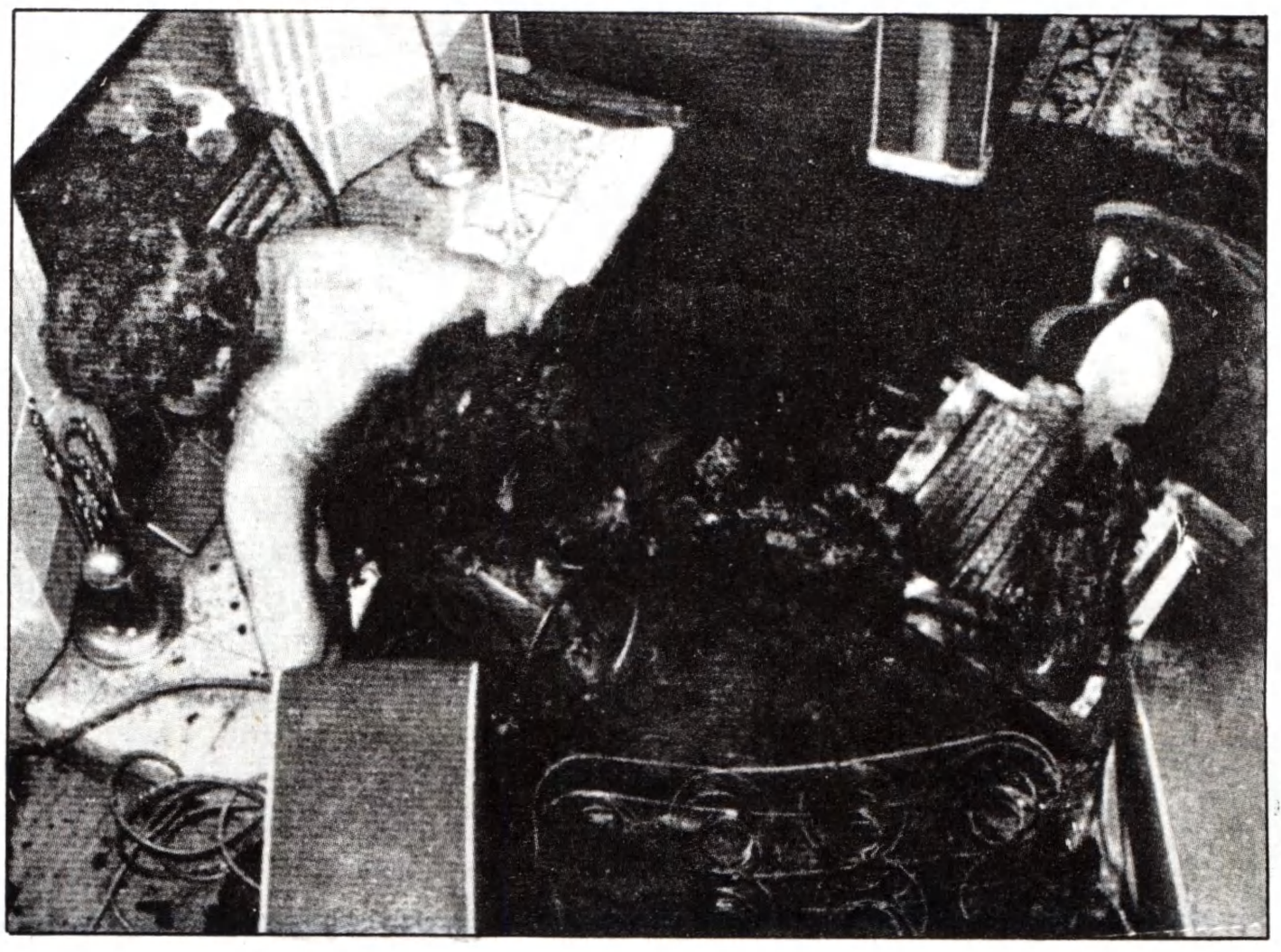

Kendiliğinden yanmanın kurbanlarından biri görülüyor (altta). Yanmamış olan başı, açıkça görüldüğü gibi, ocağın içerisinde durmaktadır. Vücudunun geri kalan kısmı odayı tutuşturmadan nasıl yanmıştı?..

Dr. Bentley'in yanışı

Dr. J. Irving Bentley emekli bir doktordu. Kuzey Pensilvanya'da, Coudersport kentinde, bir apartmanın zemin katında oturuyordu. Cesedi, 5 Aralık 1966'da bulundu. Kuzey Pen Gaz Şirketi'nde çalışan **Don Gosnell,** gaz sayacını okumak için apartmana gelmişti. Bodrumda bulunan gaz sayaçlarının yanına gittiğinde, havagazının değişik kokusuna benzer bir koku duydu. Bodrumun köşesinde, yerde garip bir toz yığını vardı. Gosnell ayağının ucuyla dokununca, bunun kül olduğunu gördü. Bu acayip bir durumdu. Hemen yukarıya, yaşlı adamın oturduğu zemin kata çıkmaya karar verdi.İçeride tuhaf bir duman vardı, ama Bentley'den eser yoktu. Gosnell banyoya bir göz attığında, hayatı boyunca unutamayacağı bir görüntüyle karşılaştı. Yerde büyükçe bir delik açılmıştı. Bodrumdaki küller bu, delikten dökülmüştü. Ve deliğin yanında diz kapağından aşağısı kalmış, yanarak kahverengi bir renk almış bir bacak duruyordu. Daha fazla bakamayan Gosnell, panik içinde apartmandan dışarı fırladı...

nerek banyo musluğuna yetişmeye çalışacağına, üzerindeki elbiseleri çıkarırdı.

Büyük bir ihtimalle, Bentley'e her ne olduysa banyodayken olmuştu. Başka bir nedenle banyoya gitmiş ve ropdöşambrını bile çıkarmaya fırsat bulamadan tutuşmuştu. Yapılan otopsi, formaliteden başka bir şey değildi. Yalnızca bacağının yarısı kalacak kadar yanan bir adamın külleri bile tahlil edilmedi. Savcı, Bentley'in nefes darlığından öldüğüne dair bir tutanak tuttu. Kim bilir... Belki insanlar yanarken bu yüzden ölüyorlardı!..

Araştırmalar sürdürülüyor

İnsanların kendiliğinden yanmasıyla ilgilenen çağdaş araştırmacılar, böyle olayların giderek arttığını ileri sürüyorlar. Eğer tanıkların üzerindeki baskı kalksa, herkes doğruyu söylese, bu sayının daha da artacağını kabul ediyorlar.

Bazı gazeteciler ve meraklılar da kendiliğinden yanma olayları üzerine bilgi topluyorlar. Tıp dergilerinde konuyla ilgili yazılar yayımlanıyor. Fakat nedense savcılar ve onların danıştıkları uzmanlar, kendiliğinden yanmayı fiziğe ve tıbba aykırı buluyorlar. Her olayın altında sıçrayan bir kıvılcım, yanan bir sigara izmariti ya da bir çocuğun kibritle oynaması gibi nedenler arıyorlar...

Cevapsız kalan sorular

Kendiliğinden yanma olayları, yüzyıllardır aynı biçimde sürüp gidiyor. Değişen sadece açıklamalar. Eskiden "Tanrı'nın bazı insanları cezalandırması, çok içki içenlerin, ayyaşların kaçınılmaz sonu" deniyordu...

Şimdi ise, eğer işe polis karışmışsa, katili bir türlü bulunamayan bir cinayet (!) ortaya çıkarılıyor...

Eğer yetkili doktorlardan rapor istenmişse, o zaman da olayda muhakkak bir kaza (!) aranıyor...

Olayların görgü tanıkları ve insanların yakınları, polisin ve doktorların raporlarıyla tatmin olmuyorlar...

"İşin içinde başka bir iş var" deniyor. Ama ne? İnsan nasıl olurda vücudunun içinden yanmaya başlar? Yananların çoğunun ileri yaşlarda ve kadın olması bir tesadüf mü? Yanma olayının bu kadar çabuk olup bitmesinin nedeni ne?

Kendiliğinden yanmanın ancak belirli koşullarda olduğu ve belirli özellikte kişilere musallat olduğu söyleniyor. Bu doğru mu?

Son olarak da, bir insanın bu biçimde hayatını yitirmemek için ne yapması gerekir? Alınacak tedbirler nelerdir? İşte, şimdi bütün bu sorulara cevap aranıyor.

Kendiliğinden yanan insanlar, nasıl yanıyorlar? Sayfa 104'te.

Uçandaireler Niğde-Aksaray'a takıldılar

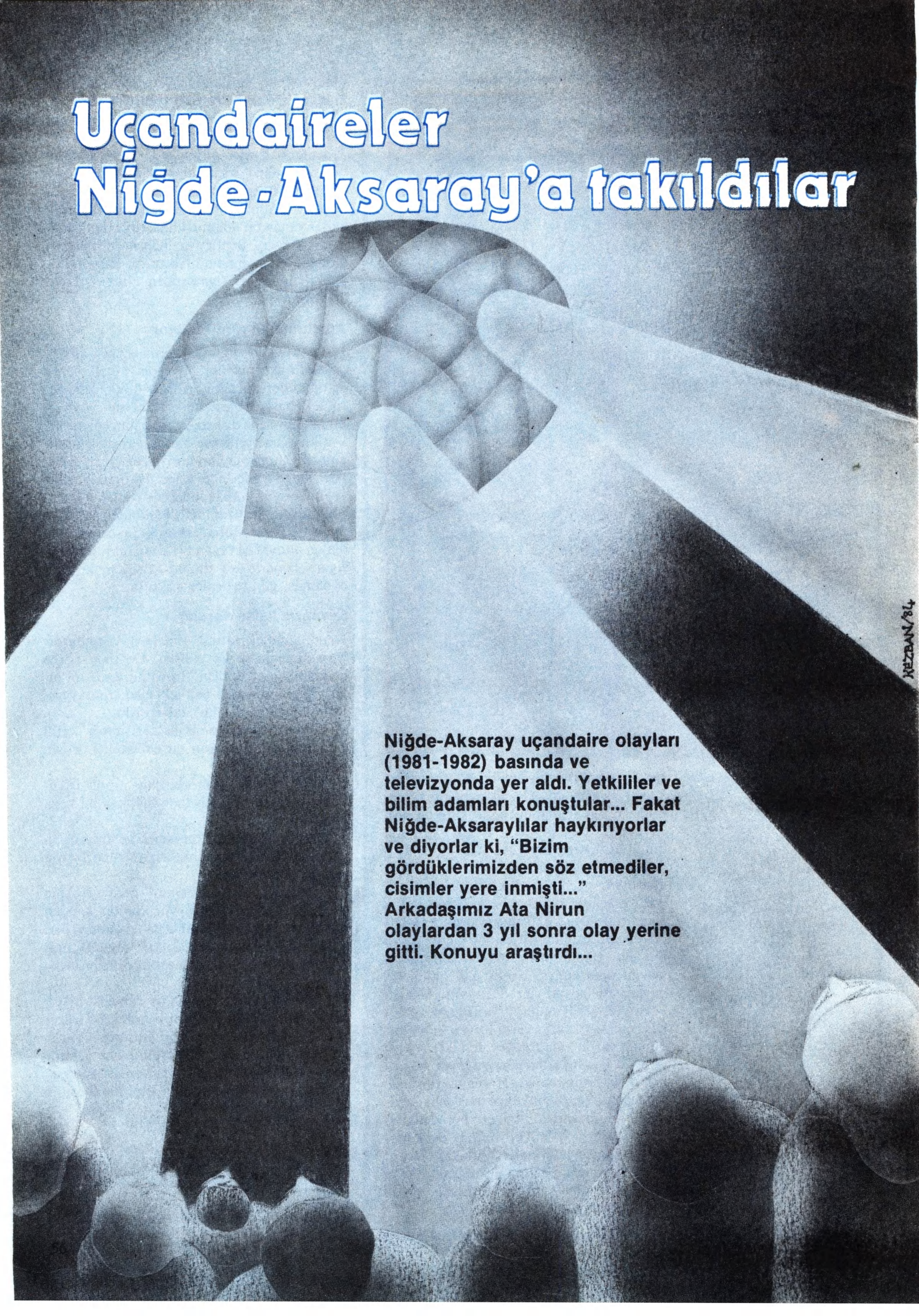

Niğde-Aksaray uçandaire olayları (1981-1982) basında ve televizyonda yer aldı. Yetkililer ve bilim adamları konuştular... Fakat Niğde-Aksaraylılar haykırıyorlar ve diyorlar ki, "Bizim gördüklerimizden söz etmediler, cisimler yere inmişti..." Arkadaşımız Ata Nirun olaylardan 3 yıl sonra olay yerine gitti. Konuyu araştırdı...

NİĞDE—AKSARAY'da olaylar 16 Aralık 1981'de başladı. Günlerden pazartesi ve saat akşamın 7'siydi. Hava yeni kararıyordu. İnşa halinde olan Aksaray Motor Fabrikası çevresinde bulunanlar, birden çok parlak ve yeşil bir ışığın varlığını fark ettiler. Derhal merakla gökyüzüne baktılar. 1000 m kadar yükseklikte, ışıklı bir cisim duruyordu. Bu cisim, hareket etmiyordu ve üzerinde de herhangi bir hareket yoktu. Bu yüzden uçak ya da helikopter olamazdı.

Bir anda görgü tanıkları arasında panik havası esmeye başladı. Kendini toparlayan birkaç kişi, güvenlik kuvvetlerine haber vermek üzere olay yerinden ayrıldı...

Jandarma komutanı geliyor

Jandarma Komutanı Yüzbaşı **Orhan Çelen** geldiğinde, cisim hâlâ duruyordu. Yüzbaşı Çelen, durumu telsiz ile karakola haber vermek istedi. Fakat telsiz çalışmadı...

Cisim Konya'ya doğru gidiyor

Bir süre sonra esrarengiz cisim, bir yıldızın kayması gibi aniden hareket etti. Konya yönüne doğru uzaklaştı. Niğde-Aksaraylılar âdeta donakalmışlardı...

Yüzbaşı Çelen anlatıyor...

Jandarma Komutanı Yüzbaşı Orhan Çelen, 2 gün sonra bir olay daha yaşadı: *"18 Aralık gecesi, yine fabrika yakınında cismi gördük. Yanımda petrolcü* **Ali Özel** *vardı. Cisim, yol boyunca ağır ağır ilerliyordu. Uygun bir rampada durduk ve dakikaları sayarak cisme arabanın farlarıyla sinyal verdik. Önce bir top gibi gözüküyordu. Verdiğimiz sinyaller üzerine hızla büyüyerek bize doğru gelmeye başladı. Çok büyümüştü, çapı yüz metreye yakındı. Korktuk ve farları söndürerek uzaklaştık..."*

Bahçeye inen helikopter (!)

Niğde-Aksaray uçandaire olaylarının başlıca kahramanlarından biri olan Yüzbaşı Çelen, anlatmaya devam ediyor:

"Bu olaydan sonra, gözüme uyku girmedi. Acaba hayal mi görüyordum, diye şüphe içindeydim...

Ertesi gün cismi gördüğümüz yolun kenarındaki tarlanın sahibi karakola giderek, gündüz sürdüğü tarlasının gece ezilmiş olduğunu söyledi. Bunu yapanların yakalanmasını istiyordu...

Aynı gece, merkez karakoluna bir kadın telefon etmiş. Evinin bahçesine bir helikopterin indiğini ve çocukları ile birlikte korkudan tir tir titrediklerini söylemiş. Görevli memur, kadının dediklerine önem vermemiş ve olay yerine gitmemiş, hatta kimliğini bile öğrenmemiş. Sonradan araştırdık, o gün Aksaray'a hiçbir helikopter gelmemiş ve inmemişti...

Gününü veremem ama daha sonra, Vali, Kaymakam, Alay Komutanı ve Çiftlik Müdürü ile beraber yine gördük. Koçaş'taydık, bu defa cisimler birkaç taneydiler. İki saat kadar dürbünlerle izledik..."

Niğde-Aksaray'da çeşitli gün ve gecelerde görülen uçandairelerin indikleri yerlerde inceleme yapanlar, yanık izlerine rastladılar. Uçandairelerin su kaynakları yakınında da (üstte) gören Niğde-Aksaraylılar, elips biçimindeki cismin, parlak ışıklar saçtığını söylediler. İzler taşlarla çevrilmiş ve toprakta yanık otlar görülüyor (altta).

Tarlada buluşma...

Yüzbaşı Çelen basında şimdiye kadar hiç yer almayan müthiş bir açıklama yapıyor:

"Çiftlikteki gözlemden sonra, ben ayrılarak Aksaray'a doğru yola çıktım. Topakkaya Kasabası'na girerken, batıda, iki yüz metre kadar ilerideki bir tarlanın içinde bir ışık gördüm. Işık, trafik arabalarının üzerindeki ışıklara benziyordu ama onlardan on-on beş defa daha büyüktü ve renkli ışıklar saçıyordu.

Gördüğümüz cisimlerden biri açıkça yere inmişti. Bundan hiç şüphem yoktu. Cipi durdurdum ve inerek ışığa doğru ilerlemeye başladım. Aramızda 100 metre kadar mesafe kaldı. İçimi bir ürperti kapladı. Devam etmek istedim ama gidemedim. Bir şey, nasıl demeli, bilinmedik bir güç beni geriye itiyordu. Geri döndüm, bu arada ışık azaldı ve kayboldu..."

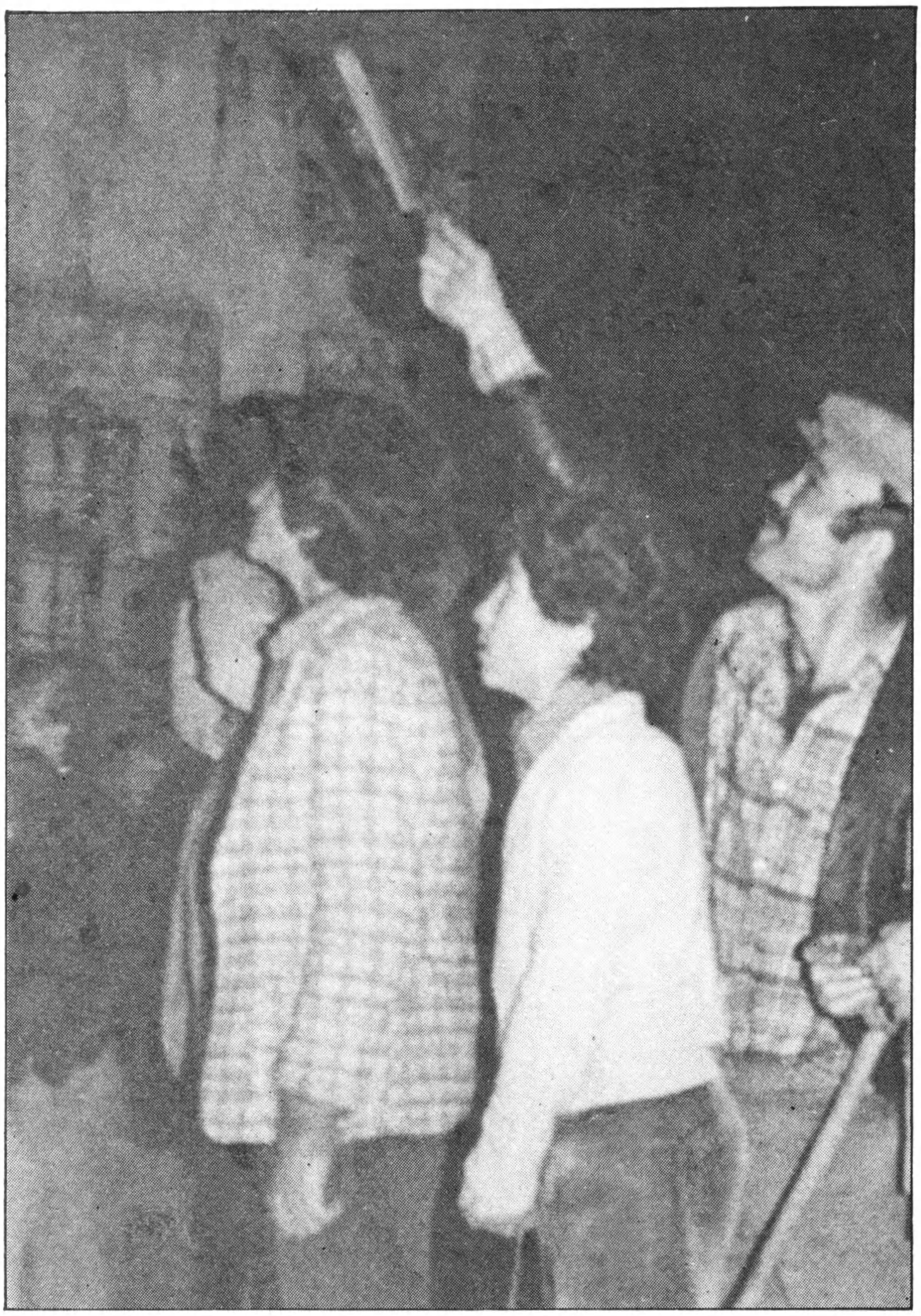

Niğde-Aksaray ilçesi, Yanyurt Köyü halkı, ışık saçan cismi, ilgi ile izledi. Bu fotoğraf, 16 Aralık 1981 gecesi gazeteci Ali Genç tarafından çekildi.

Yetkililer suskun...

Uçandaireler yeni yıla Niğde-Aksaray'da girdiler. 1981 yılı sonlarında ve 1982 yılı başlarında hep oradaydılar.

4 Ocak'ta Niğde Valisi **Berdi Nazlıoğlu,** İl Jandarma Komutanı Albay **Bekir Sıtkı Tuncer** ve Aksaray Kaymakamı **Güner Orbay,** cismi dürbünle gözlediler. Elips biçiminde olduğunu, kırmızı, mavi ve yeşil ışıklar saçtığını belirlediler.

5 Ocak'taysa, Aksaray Garnizon Komutanı Kd. Yzb. **Ahmet Durusu,** Yzb. **Orhan Çelen,** İlçe Emniyet Amiri **Ahmet Saim Ertuğrul** ve Milli Eğitim Müdürü **Nurettin Adsan,** bazı basın mensuplarıyla beraber dürbünle gözlemde bulunarak 5 cisim saydılar.

Olayların başlıca görgü tanıklarından biri olan Aksaray Kaymakamı Güner Orbay, bir zaman sonra kendisine sorulduğunda, *"Hiçbir şey görmedim"* diyordu. Gözlemler sırasında yanında bulunan şoförü **Hasan Dönmez** (48) onu kesin olarak yalanladı:

"4 Ocak 1982 akşamı Vali Bey, Kaymakam Bey ve Jandarma Alay Komutanı'yla beraber, uçan nesneyi gördük, dürbünle seyrettik..."

Mülki ve askeri yetkililer, önceleri olayların içinde yer aldılar. Sonraları gittikçe artan bir suskunluğa büründüler. Ankara'dan bilim adamlarının gelmelerinden sonraysa, olayları olmamış kabul ettiler... Aksaray Kaymakamı İstanbul'un bir ilçesine, Yzb. Çelen ise, Ankara'ya atandı.

Gelen gelene...

Niğde-Aksaray'a 35 km uzaklıktaki Yanyurt Köyü'nden gelen haber dehşet vericiydi. Uçandaireler bu köyün başına sanki bir kâbus gibi çökmüşlerdi...

Gazeteci **Ali Genç,** Yanyurt Köyü'ne gitti. Hiçbir zaman unutamayacağı bir gözlemde bulundu:

"Bir süre Yanyurt'ta kalmaya karar vermiştim. 8 Ocak gecesiydi. Saat 23.40'ta tuvalete gitmek için kalktım. Işığı yaktığımda, lambanın titrediğini fark ettim. Sanki voltaj düşüyordu. Bahçeye çıktığımda, karşıdaki Küçük Ekecik Dağı yamacında, iki yanda üçer tane ışıklı cismin durduğunu gördüm. Sonra cisimler hızla artmaya başladı. Beşer, yedişer, dokuzar, on birer ve on üçer tane oldular.

Onları saymaya çalıştık. 160 tane kadar saydıktan sonra karıştırdık ve devam edemedik. Sanki toplanıyorlardı. Bu olay, gece bir buçuğa kadar sürdü. Artık sayılamayacak kadar çoğalan cisimler, sonunda Ekecik Dağı'nın ardında kayboldular..."

Sinyale cevap veriyorlar

Ali Genç, anlatmaya devam ediyor:

"Yanyurt Köyü'nden ayrılamadım. Ertesi gece, yani 9 Ocak'ta olay çok daha etkileyici bir hal aldı. Saat 19.00 sıralarında cismi gördük. Önce dürbünle izledik. Yanımda İlkokul Müdürü Zülfikâr Pelin, Öğretmen İbrahim Çoşkun, köylülerden Bekir Sarıkaya, köyün çobanları Hacı Ali Gökkaya, Menderes Kılıç, Ramazan Ekinci ve Bekçi Hacı Sarıkaya vardı.

Borucu Tepesi'ne gittik, cisim orada duruyordu. Bulunduğumuz yerden bakınca çapı yaklaşık bir metre kadardı. Yuvarlaktı, elips veya yumurta biçimindeydi. Üzeri kaplumbağa kabuğu gibiydi. Bu kabuğun içinden kırmızı, mavi, yeşil ve sarı ışıklar çıkıyordu. Saat tam 19.30'da biz ne yapacağımızı düşünürken, cisim beyaz renkten mavi renge döndü. Sonra sarılaştı ve sonunda kızıl bir renge bürünerek hızla uzaklaştı.

Tepenin üzerinde 2 km kadar uzaklıkta, yaklaşık bir saat durdu ve sonra bir mumun sönmesi gibi ışığı azalarak kayboldu.

Gece olduktan sonra bu kez gökte 18 adet renkli cisim gördük ve el fenerleriyle sinyal verdik. Onlar da yanıp sönerek cevap verdiler..."

İşaretleşme devam ediyor

Gazeteci Ali Genç'in gözlemleri bitmedi. 10 Ocak gecesi yine Yanyurt Köyü'ndeydi. Yanında, başta köyün ileri gelenleri olmak

üzere, çok sayıda insan vardı. Gökyüzünü dürbünlerle izlediler. 14 tane cisim saydılar. Biz yine sözü Ali Genç'e bırakalım:

"Yanımızda bulunan beş altı feneri, hep beraber aynı anda yakıp söndürüyorduk. Biraz sonra onlar da, ışıklarını yakıp söndürmeye başladılar. Yaklaştılar. Yumurtadan karpuza kadar çeşitli büyüklükte idiler. Renkleri beyazımsıydı, ayrıca renkli ışıkları da vardı..."

"Geldiler ve indiler..."

Ali Genç, yaşadığı olayları şöyle değerlendiriyor:

"Yanyurt Köyü'nde kaldığım üç gece boyunca, köyde büyük bir korku ve panik yaşandı. Kadın ve çocuklar geceleri dışarı çıkamadılar. Hatta uçandairelerle ilişki kuruyoruz diye, bizlere kızıldı.

Üç gece boyunca evlerde elektrikler azaldı. Ya da, ikide bir göz kırptı. Televizyonlar bozuldu. Köydeki elektrik telleri sallandı. Voltaj bir düştü, bir çıktı. Bu olayları ben bizzat yaşadım, yanımda birçok insan da vardı.

Uçandaireler Aksaray'a geldiler ve indiler. Gece oluşan olaylara yıldız falan diyorlar, 2 Ocak 1982 Cuma günü, 70.000 nüfuslu Aksaray halkının hemen tümü ışıklı bir cismi saat 14.30' dan 22.00'ye kadar seyretti. Şimdi soruyorum, hiç günlük güneşlik bir ortamda, yer değiştirerek göz kırpan bir yıldız olur mu?.."

Niğde-Aksaraylıların anlattıkları bunlardan ibaret değil. Fakat tanıkların ifadelerini uzatmanın bir anlamı yok...

Bilim adamları *'Onların gördükleri yıldızdı'* diyorlar. Bu cisimler gökyüzünde yer alan milyonlarca km uzaklıktaki yıldızlarsa, neden başka yerlerden görülmemişlerdi?

Gerçekten bu cisimler neydi? Niğde-Aksaray'a nereden gelmişlerdi? Orada ne aradılar ve nereye gittiler?.. Bu soruların yanıtları şimdilik herkesin kendi kafasında oluşabiliyor. Fakat bilinen bir şey var: Niğde-Aksaray dosyası henüz kapanmadı...

Uçandaire anıtı

Aksaray uçandaire olaylarının etkisi büyük oldu. 6 Mart 1983'te Günaydın gazetesi, Aksaray'la ilgili bir yazısında, Belediye Başkanı **Neşet Kürklü** ile Tarım Kredi Kooperatif Müdürü **Hüseyin İmamoğlu**'nun Aksaray'a uçandaire indiğini kabul ettiklerini yazdı.

Habere göre, en son uçandaire, 8 Mart 1982'de Ihlara Vadisi'nde görülmüş ve yere inmiş. İndiği yere sonradan gidilmiş ve yer taşlarla çevrilmiş. Toprakta yanık ot izleri varmış. Bu toprakta sekiz ay süreyle hiç ot bitmemiş. Yine aynı haberde, belediyenin buraya bir "Uçandaire anıtı" dikeceğini kararlaştırdığı haberi de vardı. Bu anıt, beş metre çapında olacaktı ve uçandaireyi görenlerin tarifiyle yapılacak bir uçandaire, anıtta yer alacaktı.

Uçandaireler şimdi de Ankara'da. Sayfa 108'de.

Aksaray'da insanlar dostlukla bütünleşmiş. Olayları yaşayanlardan üçü (soldan sağa) Arkeolog Abdullah Karakaya, Turistik Tesisler Muhasebe Müdürü Şükrü Perek ve Ulucami imamı Ali Çakıroğlu (üstte).

Gazeteci Ali Genç (altta) bıkmadan, günlerce olayları izledi.

Bilim adamları ne dediler?..

Niğde-Aksaray olaylarının Türkiye çapında büyük ilgi uyandırması üzerine bilimsel çevreler, suskunluğu bıraktılar ve açıklama gereğini duydular.

Zaten üniversitelerin Astronomi bölümlerinin konuyla ilgilendikleri biliniyordu. Fakat görüş belirtmiyorlardı. İlk açıklama İzmir'den geldi. Ege Üniversitesi Fen Fakültesi Astronomi Bölümü'nden Doç. Dr. **Şükrü Bozkurt,** şunları söyledi:

"Parlak cismin bir uçandaire olduğu, bilimsel olarak, dünyanın hiçbir yerinde ileri sürülemez. Bundan, son senelerde birçok ülkenin vatandaşları söz ediyor. Dünya literatüründe bugüne kadar uçandaireye rastlanmamıştır. Bu, olsa olsa bazı süper devletlerin attığı uydudur." (Hürriyet gazetesi 3 Ocak 1982).

Ankara Üniversitesi Fen Fakültesi Astronomi Bölümü'nden Prof. Dr. **Cemal Aydın** ve Dr. **Etem Derman,** Niğde-Aksaray'a gittiler ve şu açıklamayı yaptılar: *"Kış takım yıldızlarından Sirius, halk arasında akyıldız olarak tanınır, Gökyüzünün en parlak yıldızıdır. Güneş gibi yansır. Işığı atmosferden geçerken kırılmalardan dolayı yanıp sönüyor gibi görünür. 18.30-22.00 sıralarında izlenir. Batarken hareket halinde görünür, batmadan önce ufka yaklaşır. Atmosferden geçerken mavi ışıkları kırmızıya döner."* (Bulvar gazetesi 24 Ocak 1982).

Bu ve benzeri açıklamalar Niğde-Aksaraylıların büyük tepkisine yol açtı. Çünkü onlar Sirius'u biliyorlardı. Hayal görmediklerini söylediler ve Sirius'un ne zamandan beri elektrik sistemlerine etki yaptığını sordular.

Nevşeh yedi ka

Nevşehir'in Kaymaklı ve Derinkuyu kasabalarının altında yeraltı kentleri ortaya çıkarıldı. Bu yerlerin üstün bir mühendislik tekniğiyle yapıldığı tespit edildi. Buralarda, bir zamanlar binlerce insanın yaşamış olduğu kabul ediliyor. Bunlar kimlerdir?.. Neden yerin 7 kat dibinde yaşadılar?.. Arkadaşımız Ata Nirun'un konuyla ilgili incelemesini sunuyoruz.

Kaymaklı ve Derinkuyu'daki yeraltı kentlerinde uygulanan mühendislik bilgisi ve tekniği, günümüzün bilim adamları tarafından büyük ilgi ile araştırılıyor. Binlerce kişinin her türlü ihtiyacını karşılayabilecek düzeyde hazırlanan yeraltı kentlerinin birbirine bağlantısı tünellerle sağlanmış.

ir'in
t altından

ANADOLU, GİZEMİNİ kolay ele vermiyor. Nevşehir'de,Kaymaklı ve Derinkuyu kasabalarının altında yeraltı kentleri olduğu, ancak 1960'lı yıllarda ortaya çıkarıldı.

Binlerce yıllık geçmişe sahip olan bu kentler, öyle tabiatın kendiliğinden oluşturduğu mağaralar falan değil. Basbayağı, insanlar ya da bilinmeyen akıllı yaratıklar tarafından yapılmışlardı.

Yapım için gerekli olan mühendislik bilgisini ve tekniğini bugün bile bulmak zor.

Bir tavuğun marifeti!

1960'lı yıllarda Derinkuyu'da yaşanan küçük bir olay, büyük sonuçlar doğurdu. Sahibinin elinden kaçan bir tavuk, yerde bulunan bir deliğe girerek kayboldu. Bu fantezi olay, yetkili makamlara duyuruldu. Bölge, arkeoloji açısından çok çekiciydi. Arkeologlar geldiler ve kazmaya başladılar. Önceleri doğal yeraltı mağaraları bulduklarını sandılar. Fakat kazdıkça gördüler ki, yerin dibine doğru yapılmış modern bir apartmanın içindeler.

Derinkuyu'da 6 kat

Nevşehir'in 27 km güneyindeki Derinkuyu'da 20 yıldan fazla süren kazılar sonunda, toplam 6 kat ortaya çıkarıldı. Odalar tünellerle birbirine bağlanmıştı. Derinlerde henüz ulaşılmamış birçok katın da bulunduğu anlaşıldı.

Kaymaklı'da 8 kat

Bölgede, kazılar sürdü. Nevşehir'in 18 km güneyindeki Kaymaklı Kasabası'nın altında da bir başka yeraltı kenti bulundu.

Burada katların sayısı 8'di. Her birinde 15 oda vardı. Odalar, içinde bir ailenin barınabileceği kadar büyüktü.

Mucize!

Hem Derinkuyu'da, hem de Kaymaklı'da

ortaya çıkarılan yeraltı kentleri incelendiğinde, ortada bir mühendislik mucizesi olduğu anlaşıldı.

Mükemmel bir havalandırma sistemi ile ısı daima sabit kalıyordu. Kayaların yapısı yumuşaktı. Fakat makine kullanmadan bunları oymak imkânsızdı.

Basamaklar ve dehlizler yoluyla bütün odaların birbirleriyle bağlantısı vardı.

Mutfaklar, dinlenme yerleri, toplantı salonları, depolar, tüneller yoluyla birbirlerine bağlanmışlardı. Tünellerin genişliği 60-100 cm arasında değişmekteydi.

Yüzlerce metre devam eden tüneller boyunca, kazı yapanların dinlenecekleri ve malzemelerini koyacakları odalar yoktu. Yoksa bu tüneller kazma ve kürekle kazılmamış mıydı?...

Bugün en gelişmiş teknolojilerde bile, kömür madeni çıkarmak için böyle başarılı bir oyma tekniği uygulanamıyor.

Kaymaklı ve Derinkuyu yeraltı kentlerinin taş bölmelerinin o günlerin tekniği ile nasıl oyulduğu hâlâ anlaşılamadı. Binlerce kişiyi yeraltında yaşamaya zorlayan neden bilinmiyor.

Geçit vermeyen taşlar

Hem Derinkuyu hem de Kaymaklı yeraltı kentlerinde yaşamış olanların büyük korku içinde bulundukları kesin. Çünkü bu iki yere de dışarıdan girmek çok zor.

Zaten uzun zaman keşfedilmemiş olmalarının altında da bu yatıyor. Girişlerinde değirmen taşı büyüklüğünde dev taşlar var. Bu taşlar, dışarıdan değil de sadece içeriden hareket ettiriliyor. Dışarıdan en güçlü vinçlerle yerinden oynatılamayan taşların, içeriden hafifçe dokunularak açılabilmelerinin nedeni ise hâlâ bilinemiyor.

Romalılardan kaçan Hıristiyanlar mı?

Yapılan araştırmalar sonunda, bu yeraltı kentlerinde, Romalılardan kaçan Hıristiyanların saklandığı tespit edildi.

Hıristiyanlar buralarda yaşamış olabilirler, ama kentleri yapmış olamazlar. Çünkü o dönemin bilinen mühendislik tekniği bu kentleri inşa edecek düzeyde değildi.

Hıristiyanlar yapmadılar. Peki, ama kimler yaptı? Geçmişe gittikçe olayın gizemi artıyor.

Erich von Däniken geliyor

Tanrıların Arabaları adlı kitabıyla artık bütün dünyada tanınan İsviçreli Araştırmacı **Erich von Däniken** 1982 yılında Türkiye'ye geldi. Kaymaklı ve Derinkuyu'da incelemeler yaptı. Onun konuyla ilgili açıklaması şöyle:

"Dünyanın birçok bölgesinde yeraltı kentleri vardır. Bunların yapılış tarihleri Hıristiyan-

lığın ortaya çıkışından çok öncedir.

Romalılardan kaçan Hıristiyanlar hem Kaymaklı'da, hem de Derinkuyu'da saklanmış olabilirler. Ama bu yeraltı kentlerini onlar yapmış olamazlar. Bunu yapmak için ne imkânları vardı, ne de zamanları.

Bu yerleri yapanların korkuları çok başkaydı. Korkulan düşman, insanlar olamaz... Tarih boyunca insan toplulukları birbirleriyle savaştılar. Zayıf olan taraf ya yenildi ya da kaçtı. Fakat, düşmandan korunmak için yıllarca uğraşıp, yerin altını kazıp oraya yerleşmeyi düşünmek bile saçmadır..."

Atom sığınakları mı?

Däniken'a göre, bu yeraltı kentleri havadan gelen saldırılardan korunmak için inşa edildiler. İnsanlara havadan saldıranlar kimlerdi?

Däniken *"Bunlar, bir zamanlar dünyayı idare etmiş uzaylılardı"* diyor. İddia gerçekten çok ilginçtir. Çünkü Kaymaklı ve Derinkuyu yeraltı kentlerinin bugünkü halini inceleyen mühendisler, buraların mükemmel sığınaklar olabileceğini ileri sürdüler. Hem de toplam 50.000 kişinin barınabileceği bir sığınak.

Köylüler ne diyor?

Kaymaklı ve Derinkuyu köylüleri arasında yaygın bir inanç var. Onlar ne Däniken'ı tanıyorlar, ne de onun tarihi ve bilimi altüst eden ünlü tezlerini...

Köylüler, dedelerinden duydukları, dedelerinin de dedelerinden duymuş oldukları öyküleri anlatıyorlar. Buna göre, çok eski zamanlarda bu topraklarda melekler yaşıyormuş. Bu melekler buraya göklerden uçarak gelmişler. Ülkeyi çok beğenmişler ve yerleşmeye karar vermişler.

Fakat bir süre sonra göklerden başka ziyaretçiler de gelmiş. Bunlar kötü cinlermiş ve amaçları iyi melekleri yok etmekmiş. Uzun zaman çarpışmışlar, ama melekler kötü ve kuvvetli cinlerle baş edememişler. Onların etkilerinden korunmak için, sihirle yeraltı kentlerini yapmışlar ve dünyanın içine saklanmışlar.

Melekler hâlâ saklanıyorlarmış. Köylüler onların bazı geceler nurdan ışıklar halinde göğe yükseldiklerini görüyorlarmış...

Anadolu'da yeraltı ülkesi

Kaymaklı ve Derinkuyu yeraltı kentleri tek örnek değildir. Hindistan'da, Meksika'da, Kolombiya'da ve daha birçok yerde böyle yeraltı kentleri vardır.

Arkeologlar, Nevşehir bölgesinde henüz ortaya çıkarılmamış birçok başka yeraltı kenti olduğunu tespit ettiler. Bu iddiaya göre, bu bölgede bulunan yeraltı kentlerinin sayısı 40'a yakındır. Eğer bu doğruysa, Anadolu'nun altında bir yeraltı ülkesi var demektir!

Bugün ne yapılıyor?

Gerek Kaymaklı'da gerek Derinkuyu'da ortaya çıkarılanlar açıklanmış değil. Buraları daha çok turistik bölgeler olarak kabul ediliyor. Çok sayıda ziyaretçi tarafından ilgiyle geziliyor.

Rehberler değişik açıklamalar yapıyorlar. Enteresan öyküler anlatıyorlar. Fakat hepsi yetersiz. Yeraltı kentlerinin sakladığı gizem çözülemiyor. Yerin üstündeki sorunlardan, bir türlü yerin altına sıra gelmiyor...

Yeraltı kentlerini bağlayan kilometrelerce uzunluktaki tünellerden bir görünüm (sağda).Haritada Derinkuyu yakınındaki yeraltı kentinin planı görülüyor:
1- Yeraltı kentinde sekiz katın ortaya çıkarıldığı yer. 2- On altı sütunlu yeraltı mabedi. 3- Doğala'ya giden yol. 4- Kazılmamış bölge. 5- Tünellerle diğer bölgelere bağlı olan onaltı sütunlu mabet. 6- Muhtemel konaklama yerleri. 7- Mabetlerle Derinkuyu arasında 1500 metrelik yeraltı tüneli.

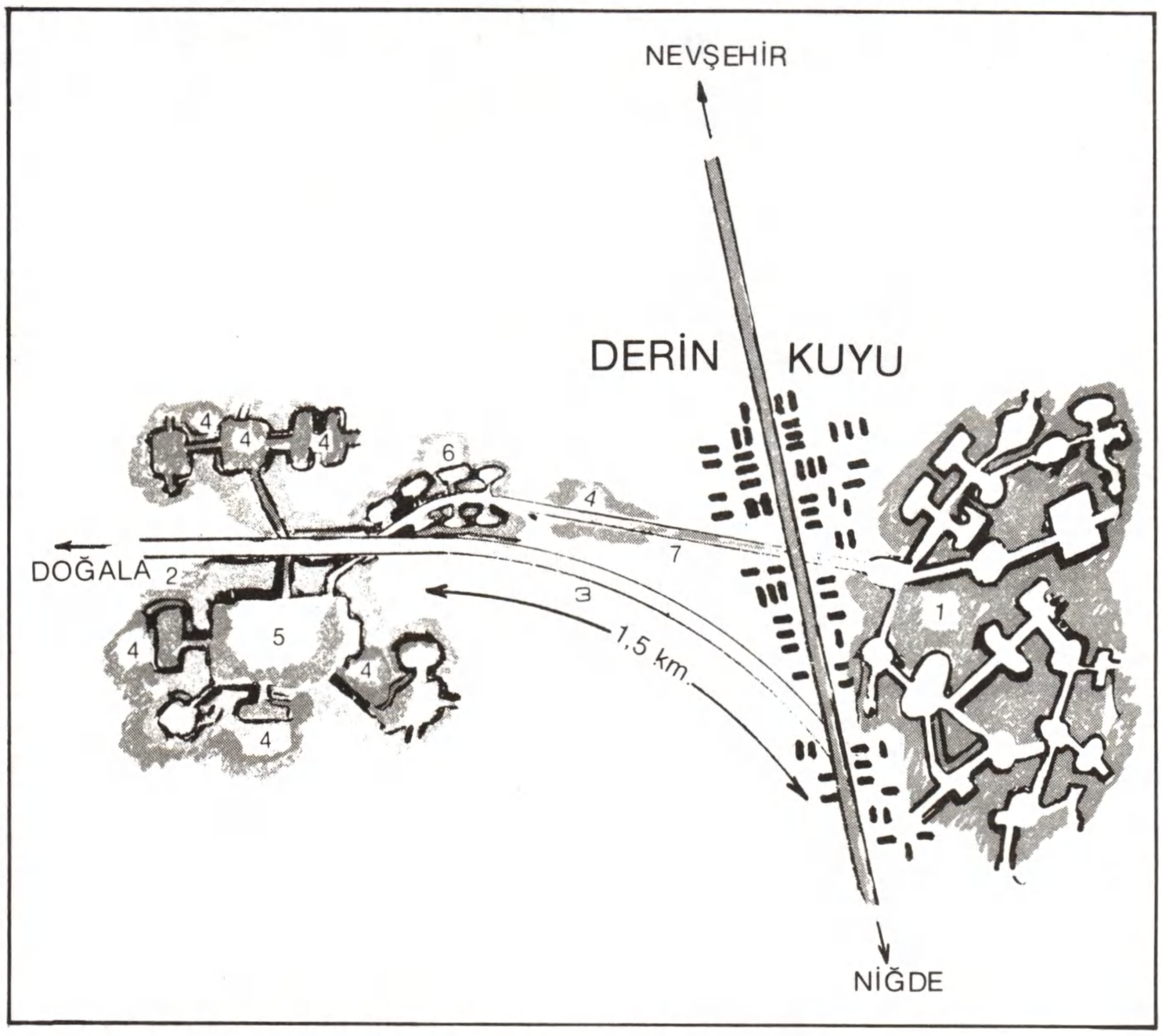

Uçandaire Fotoğrafları

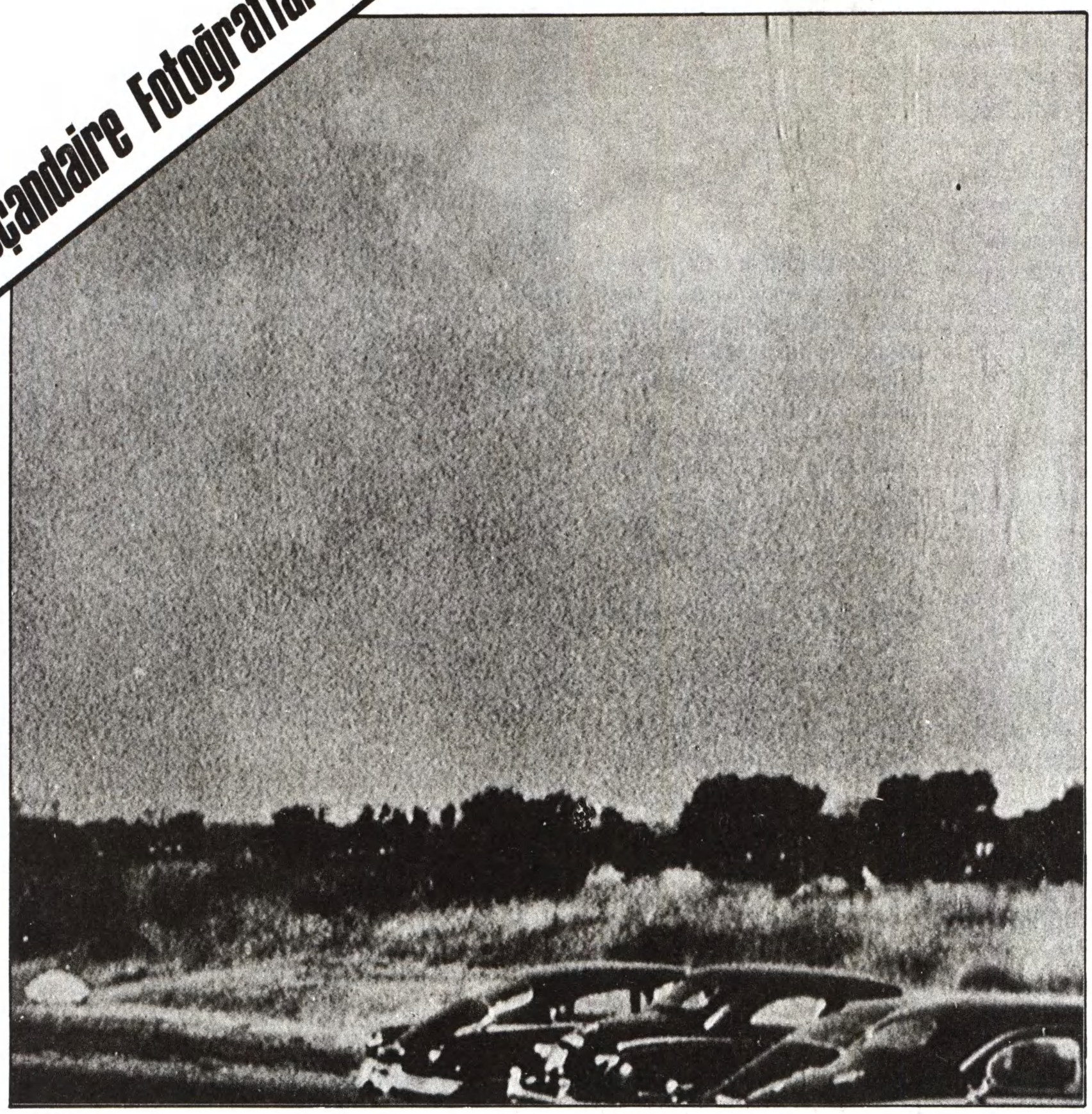

ABD: 1952. Bu fotoğraf, 16 Temmuz 1952'de, ABD'de Massachusetts Eyaleti'nde Salem Hava Üssü'nde çekildi (üstte solda). Saat sabahın 9.35' iydi. Üssün koruma görevlilerinden **R. Alpert,** kontrol kulesinde nöbetteydi. Birdenbire gökyüzünde çok parlak ışıklar saçan yuvarlak cisimler gördü. Bu cisimler, büyük bir hızla uzaklaşıyorlardı. Alpert' in görev yerinde fotoğraf makinesi vardı. Bunu ayarladı ve cisimlerin resmini çekti. Fakat makinenin ışık ayarını iyi yapamamıştı. Cisimler, Alpert'in çıplak gözle gördüklerinden daha parlak çıktılar.

Bu fotoğraf uzun süre incelendi. Gökyüzünde duruyor gibi gözüken bu parlak dairelerin, fotoğraf makinesinin merceğine yansımış ışıklar olabileceği ileri sürüldü. Alpert'in kullandığı makineye yeniden film kondu. Merceğe değişik açılardan çeşitli ışıklar yansıtıldı. Her seferinde düz çizgiler oluşuyordu. Alpert'in çektiği resimde böyle çizgiler yoktu... Şüpheci uzmanlar, fotoğrafın banyo edilmesi sırasında, karanlık odada ışık yansıması olabileceğini ileri sürdüler. Bu da incelendi. Yine deneyler yapıldı. Karanlık odadaki ışık yansımalarında resimde görülen cinsten mat ve yoğun ışık kümeleri oluşmuyordu. Sonuçta bu fotoğrafın gerçek olduğuna karar verildi. Fakat hiçbir açıklama yapılmadı.

BREZİLYA: 1958. Brezilya Deniz Kuvvetleri'nin araştırma gemisi Almirante Saldanha, 1958 yılı Ocak ayı başında, Rio de Janerio'dan ayrıldı (üstte, ortada ve sağda). Çok yakında bulunan Trinidad Araştırma Üssü'ne geldi. Sualtı araştırmaları yaptıktan sonra, 16 Ocak günü dönüş hazırlıklarına başladı. Öğleyin saat 12.15'te **Kaptan Viegas,** birkaç subay ve teknik adamla birlikte güvertedeydi. Hepsi birden bir anda gökte parlak bir cisim gördüler. Parlaklık, Trinidad Adası hizasında hızla yol alıyordu. Kaptan Viegas derhal emir verdi. Gemide bulunan sualtı fotoğrafçısı **Almiro Barauna,** fotoğraf makinesi ile koşarak geldi. Barauna bir fotoğraf çekti. Cisim bir bulutun arkasına girdi. Sonra tekrar gözüktü. Barauna, iki fotoğraf daha çekti. Bu arada gemide kim var kim yoksa hepsi güverteye üşüşüyordu. Herkes çok heyecanlanmıştı. Biriken kalabalık, Barauna'nın fotoğraf çekmesini zorlaştırdı. Bu acayip cisim, adanın üzerinde son kez göründüğünde, Barauna da son resmini çekti. Cisim koyu gri renkteydi. Çevresinde yeşilimsi bir sis ve gaz bulutu vardı. Barauna'nın çektiği fotoğraflar, gemide kaptanın önünde banyo edildi. Hiçbiri karta basılamadı, çünkü gemide fotoğraf kâğıdı kalmamıştı. Rio'ya dönünce, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nda resimlere çeşitli testler uygulandı. Hileli bir yan yoktu. Zaten olay yaklaşık 100 kişinin önünde yaşanmıştı. Tanıkların ifadelerinden, cismin hızının saatte 900 km, çapının 37 m olduğu hesaplandı. Biçimi ise Satürn gezegenine benziyordu. Olay büyük ilgi çekti. Fakat araştırma sonuçları nedense açıklanmadı.

İSPANYA: 1978. Londra'da yaşayan fotoğrafçı **Enver Hüseyin**, 1978 Ağustos'unda İspanya'da Pirene Dağları'nda fotoğraf çalışmaları yapıyordu (sağda). Bir gün çeşitli fotoğraflar çektikten sonra havanın kararması üzerine dağdan ayrıldı ve kaldığı otele geldi. Malzemelerinin bir kısmını dağda unuttuğunu fark etti.

Ertesi sabah erkenden bunları aramak için tekrar dağa gitti. Kaybettiklerini buldu. Geri dönerken, birden bulunduğu yerde alışmadığı bir sessizlik dikkatini çekti. Gökte parlak bir ışık vardı. Fotoğraf makinesine sarıldı ve ışığın fotoğrafını çekti. Filmi banyo edilmesi için bir laboratuvara gönderdi. Bir cisim gördüğünden söz etmedi. Fakat laboratuvardan onu telefonla aradılar. Çıkan fotoğraf-

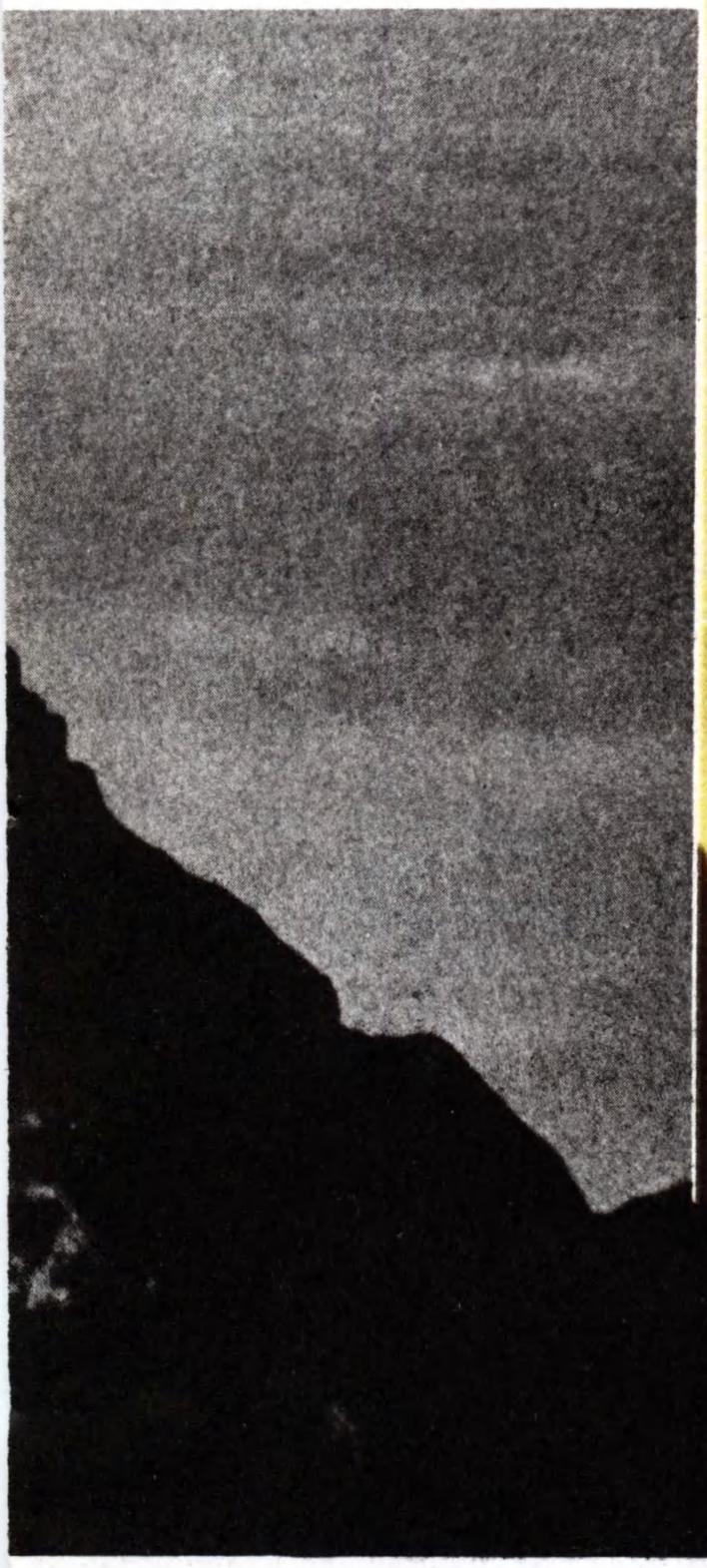

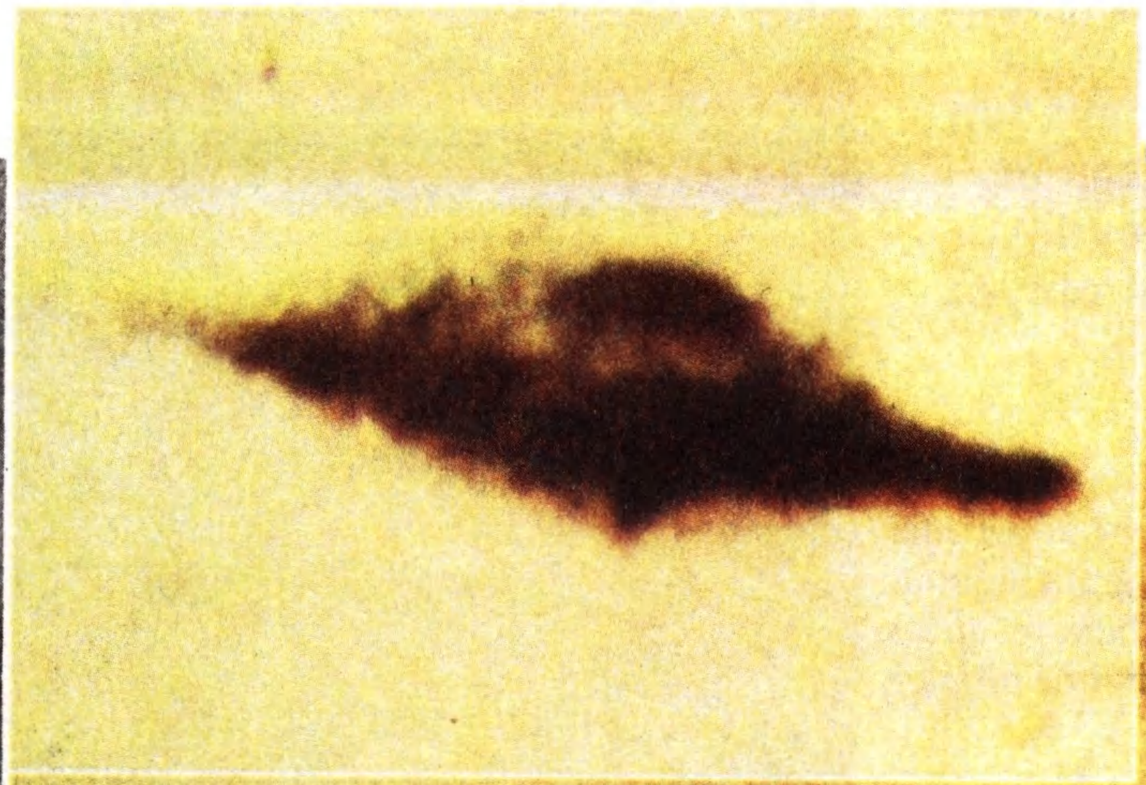

larda acayip bir cismin göründüğünü haber verdiler. Bu fotoğraflar da teste tabi tutuldu. Hiçbir hile bulunamadı ve gerçek olduğuna karar verildi. Bu fotoğraf,en iyi uçandaire fotoğraflarından biri olarak kabul edilmektedir.

Uçandaire fotoğrafları, sayfa 88'de.

Peru'nun ünlü Nazca düzlüğündeki şekiller 60 yıldan bu yana insanoğlunu meşgul edip duruyor. Sadece havadan gözüken bu çizgileri çizenler kimlerdi?.. Amaçları neydi?.. Gökbilim alanında nasıl oluyor da, bu kadar bilgili olabiliyorlardı?..

Nazca'dan mesaj: "Beni

DÜNYADA TARİH ve bilimleri altüst eden yerler arasında, Peru'nun Nazca düzlüğünün çok önemli bir yeri vardır. Gökbilimin, ancak 20. yüzyılda ulaştığı düzeyin ötesinde bilgiler, bu düzlüğün içinde gizlidir.

Nazca'nın keşfi

1928 yazında, Perulu Harita Uzmanı **Toribio Mexta Xesspe,** Nazca bölgesinin üzerinde, ekibiyle birlikte keşif uçuşu yapıyordu. Dikkatli gözlerle yeryüzünü incelerken, birden gözlerine inanamadı. Hayal gördüğünü sandı. Çünkü uçtukları bölgenin altında özenle çizildiği belli olan dev örümcek şekilleri, sinekkuşları, fok balıkları, balinalar ve maymunlar vardı. Bunlardan başka, sanki bu bölge, gökbilimin çalışma alanıymış gibi, yıldız kümeleri ve oklarla süslenmişti.

Xesspe, uçağın pilotuna bir tur daha atmasını söyledi. 500 kilometre karelik alanın üzerinde atılan her tur, haritacının hayretini daha da artırıyordu. Çünkü bölgenin üzerinde dolaştıkça, şekillerin sayısı artıyordu.

Xesspe, Nazca'ya karadan gidiyor

Perulu harita uzmanı merakından ne yapacağını şaşırdı. Uçaktan iner inmez bu kez karayoluyla doğru Nazca bölgesine gitti. Çok ilginç bir şeyle karşılaştı. Uçaktan görmüş olduğu harika resimler, çizgiler sanki yok olmuştu. Bunun yerine birtakım tümsekler, hendekler vardı.

Yapılan uzun araştırmalar sonucunda anlaşıldı ki, Nazca düzlüğünün en büyük özelliği, üzerindeki şekil ve resimlerin sadece havadan gözükmeleriydi. Asırlar boyu fark edilmemelerinin nedeni de buydu...

12 yıl sonra...

Xesspe'nin buluşundan sonra, profesyonel ve amatör birçok araştırmacı Nazca'ya üşüştü. Herkes şu üç sorunun cevabını arıyordu. 1) Bu düzlükteki şekil ve resimleri kimler çizdi?

Nazca düzlüğünün uçaktan çekilmiş fotoğraflarından biri (üstte).

Nazca'nın bulunduğu yeri gösteren harita (ortada).

Nazca'daki çizgileri bulan Perulu harita uzmanı Toribio Mexta Xesspe (solda).

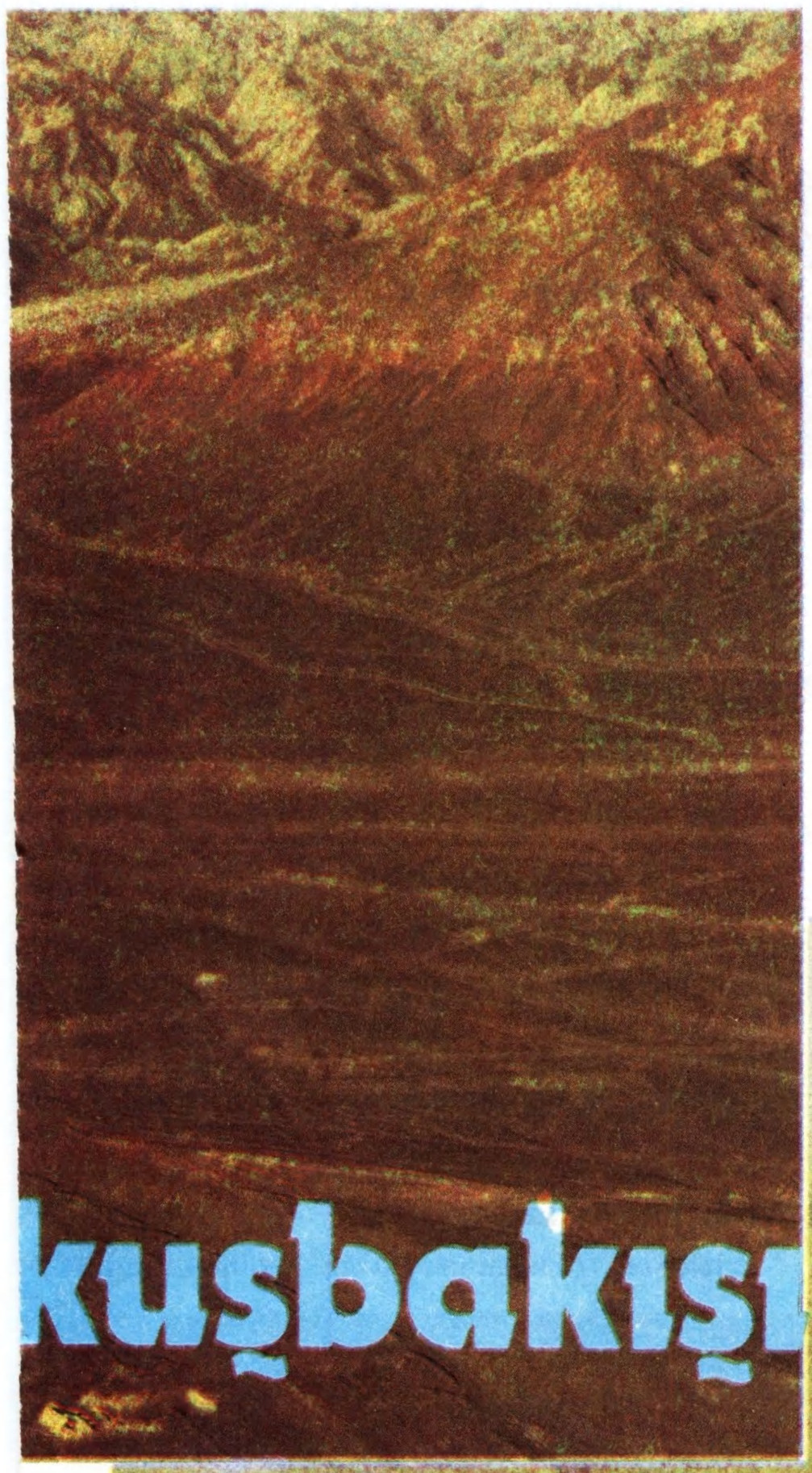

XVII. yüzyılda İnkaların yaratıcı Tanrı Tapınağı bünyesinde inşa edilmiş Cuzco Katedrali. İnkalar Peru'nun en eski halkıydı ve geniş bir astronomi bilgisine sahiptiler. Ana tapınaklarını güneşin gündönümündeki durumuna göre inşa ederlerdi. Nazca'nın gizemini çözmek isteyen Maria Reiche, İnkaların gökbilim alanındaki bilgilerini de araştırdı (üstte).

Yolun inşaatı sırasında hiçbir şey fark edilmedi. Aynı yere havadan bakanlar çizgileri ve hayvan resimlerini gördüler (solda).

2) Ne zaman? 3) Neden?

Yıllar süren araştırmalardan önemli sayılabilecek bir sonuç alınamadı. Ta ki, Amerika'nın Long Island Üniversitesi profesörlerinden **Paul Kosok** 1940 yılında Nazca'ya gidene dek.

Profesör Kosok, uzun bir çalışmaya girişti. Haftalarca uğraştı; fakat o da hiçbir sonuç alamadı.

Tam işi bırakmaya hazırlanıyordu ki, 22 Haziran günü çok ilginç bir şey keşfetti. Güneş, Nazca'daki çizgilerden birinin tam ucunda batıyordu. 22 Haziran, güney yarımkürede kışın başladığı tarihti.

Kosok, kesin olarak anladı ki, Nazca'daki çizgileri çizenler ya da çizdirenler, mutlaka gökbilimciydiler. Kosok ve yardımcısı Alman Gökbilimci **Maria Reiche,** bölgede sayısız gözlemler yaptılar. Sonunda Nazca'ya **Dünyanın En Büyük Astronomi Kitabı** adını verdiler.

Kollar sıvanıyor

İkinci Dünya Savaşı, Kosok ve Reiche'nin Nazca'daki çalışmalarını engelledi. Ara vermek zorunda kaldılar. Fakat savaştan sonra ilk işleri Nazca'ya geri dönmek oldu. Nazca'nın çözülemeyen gizemi onları çekiyordu.

Önce yerdeki çizgilerin üzerini örten kum tabakasını temizlemeye başladılar. Ayaklarına kocaman çizmeler giydiler. Bellerine taş bağladılar ve bu taşları çekerek çizgilerin üzerindeki kum ve toprakları süpürdüler.

Nazca artık sadece gökyüzünden değil,

yeryüzünden de görülür hale geliyordu. Ortaya çıkan çizgilerin büyük bir kısmı paraleldi. Fakat bazen hiçbir doğal engelle karşılaşmadıkları halde bir noktada birleşiyorlardı. Sonra yine ayrılıyorlar, simetrik bir biçimde birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Bunun mutlaka bir anlamı olmalıydı...

Reiche, Nazca düzlüğünü çizenlerin, burayı parselleyerek çalıştıklarını keşfetti. Sabit bir ölçü birimi kullandıklarını anladı. Fakat bu birimi bulamadı.

Profesör Kosok'un ölümü

Profesör Kosok 1956 yılında öldü. Yardımcısı Reiche, araştırmalara tek başına devam etmek zorunda kaldı.

Nazca düzlüğündeki çizgi ve şekillerin, dev bir takvimi oluşturduğuna inanıyordu. Bu yönde çalışmalar yaptı. Nazca'da yaşamış olanların, ekim ve hasat zamanlarını, bu takvime bakarak tespit ettiklerini ileri sürdü. Ona göre belirli bir yıldızın ya da parlak bir gezegenin bulunduğu yeri gösteren bir çizgi, bu işe yarıyordu.

Reiche, çizgileri ölçtükçe şaşkınlık verici sonuçlar elde etmeye başladı. Bulduğu rakamlar günümüz uzaybilimcilerinin elde ettiklerine son derece yakındı. Eski Nazcalıların yıldızların uzaklıkları ve hareketleriyle ilgili bilgilerinin çok yüksek düzeyde olduğunu kesin olarak ortaya koydu.

Nazca'da yıllarca araştırma yapanlardan Profesör Paul Kosok (üstte).

Nazca çizgilerine hayatını adayan gökbilimci Maria Reiche (ortada).

San Jose bölgesinde geometrik şekiller (altta).

Reiche, ölçü birimi arıyor

Nazcalılar bu esrarengiz çizgileri çizerken, ölçü birimi olarak metreyi kullanmamışlardı. Bu kesindi. Fakat hangi birimi kullandıkları bir türlü bulunamıyordu.

Reiche, 1976 yılında İngiltere'ye gitti. Çok uzun süren bir kütüphane çalışması yaptı. Bulgular onu **megalitik yard** adında 83 cm'lik bir ölçü birimine götürüyordu. Bu birim, İngiltere ve Fransa'da insanlığın yazılı tarihinden çok önce inşa edilmiş olan yapılarda kullanılmıştı. İngiltere'de ne zaman ve ne için inşa edildikleri bilinmeyen Stonehenge anıtlarında olduğu gibi...

Keltli bilgelerin ayinleri için kullandıkları ve astrolojik ölçüler içerdikleri iddia edilen dikitlerde de Nazca'daki aynı ölçü birimleri kullanılmıştı... Oysa ne Nazcalıların Keltlerden haberleri olabilirdi, ne de Keltlerin Nazcalılardan...

Kırk yıl süren çalışma

1980'li yıllara gelindiğinde,Reiche'nin, Nazca çalışmaları kırkıncı yılını buldu. Çizgilerin ve hayvan şekillerinin ne olduklarını tam olarak anlayamamıştı. Fakat eski Nazca'da, kültür ve sanat düzeyi oldukça yüksek bir topluluğun yaşadığından emindi.

Däniken'ın tezi

Erich von Däniken'ın, Nazca düzlüğü ile ilgili

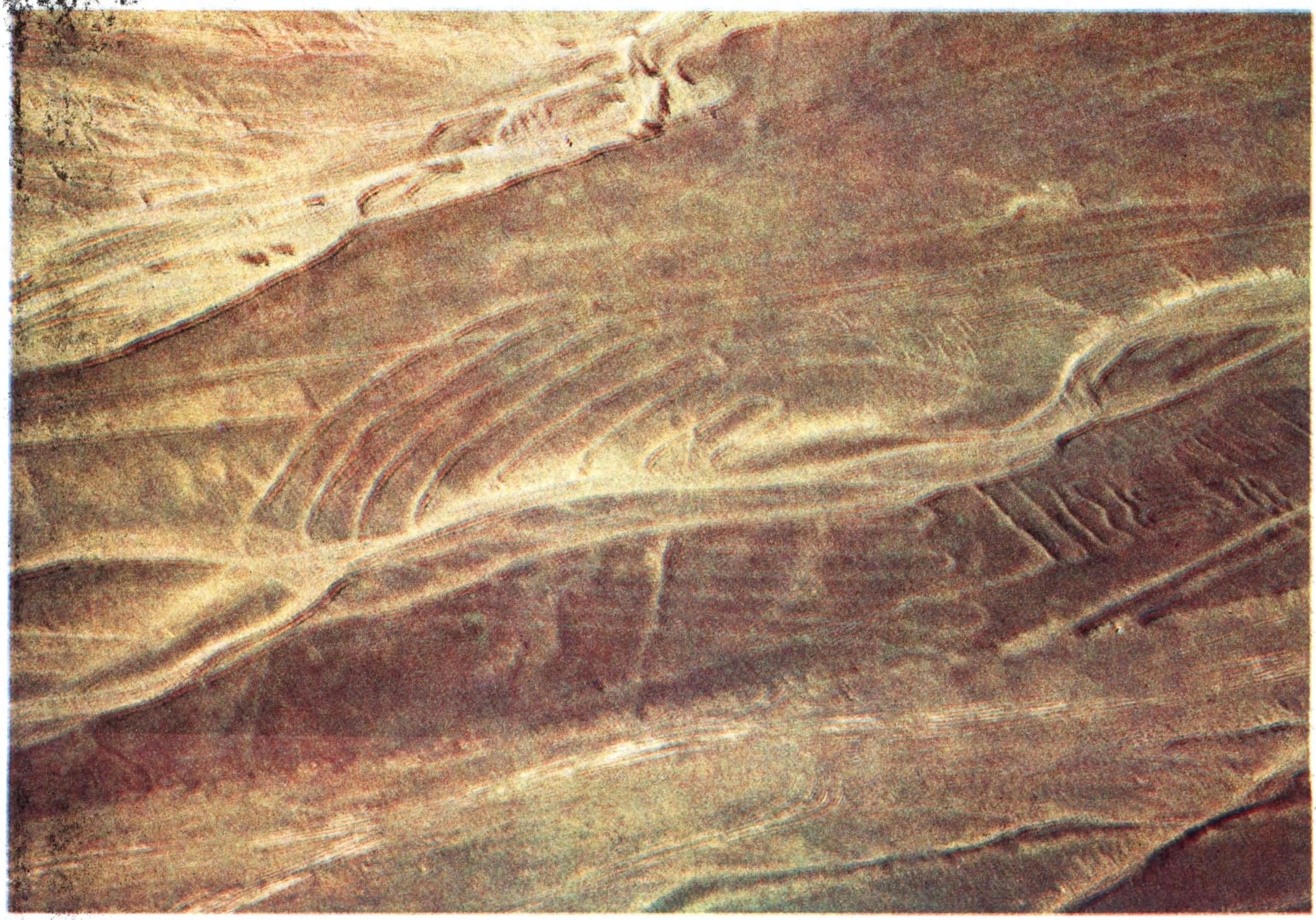

Dev bir kuşun kanatları ve diğer çizgiler görülüyor. Nazca düzlüğüne gidenler, şekil ve resimlerin mükemmelliği karşısında, hayretler içinde kalıyorlar.

tezini de artık duymayan kalmadı...

O, önce bu çizgilerin yol olduğu düşüncesine karşı çıktı. Bunun mantıkdışı olduğunu söyledi. Düzlükte giderken ansızın bitiveren yolların ne işe yaradığını sordu.

Däniken'a göre Nazca düzlüğü bir havaalanıydı. Çizgiler ise, Tanrılara "Buraya inin! Her şey sizin emrettiğiniz biçimde hazırlandı" demek için çizilmişlerdi.

Çünkü, Däniken, Dünya'nın geçmiş zamanlarda, uzaylılar tarafından ziyaret edildiğine kesin olarak inanıyordu. Bununla da kalmıyor, eski uygarlıkların hiç değilse bir kısmının bu ziyaretlerden haberdar olduklarını da kabul ediyordu.

Däniken, eski Nazcalıların gökbilim bilgilerini de, uzaydan gelenlerden öğrendiklerini iddia etti...

Arkeologlar yetersiz mi?

Nazca düzlüğü yıllardan beri profesyonel arkeologlar tarafından araştırılıyor.

Fakat ortada ne var? Hiçbir arkeolog ortaya çıkıp da, bu çizgileri ve resimleri şunlar yaptı, amaçları buydu diyemiyor.

Neden?.. Arkeolojinin araçları bu konuda yetersiz kalıyor olmasın!

Bir arkeolog kazı yapmasını, taşların yaşlarını tahmin etmeyi bilir. Eski kültürleri tanır. Tarihi ve coğrafyayı bilir. Ama bunlar yeterli mi?

Cevap bekleyen sorular

Yapılan bunca araştırmaya rağmen, Nazca düzlüğünün ardında yatan gerçek, bir türlü ortaya çıkarılamadı. Bundan böyle araştırmalara katılanların öncelikle şu soruların cevabını bulması gerekiyor:

Koskocaman resimleri ve gizemli çizgileri bir ressam ustalığıyla toprağın üstüne işleyenler kimlerdi?.. Gelecek kuşaklara bırakılmak istenen bir mesaj mı vardı? Tarih öncesi dönemde yaşamış olan eski Nazcalılar, gökbilim ve matematik bilgilerini nereden öğrenmişlerdi? Çizgiler ve şekiller sadece havadan görülebildiğine göre, bunları yapanlar uçan araçlara mı sahiptiler? Yoksa Nazca sakinleri asırlar sonra insanoğlunun teknolojik bir gelişme gösterip uçabileceğini tahmin ederek, mesajlarını toprağa bırakmayı mı uygun görmüşlerdi?

İşte bütün bu sorular cevapsız... 500 metre karelik Nazca düzlüğünün verdiği mesajlar hâlâ bitmedi. Araştırıcıları ısrarla bulunduğu yere çağırıyor ve onlara "Beni kuşbakışı izleyin" diyor...

Eski Nazcalılar uçuyorlar mıydı? Sayfa: 119

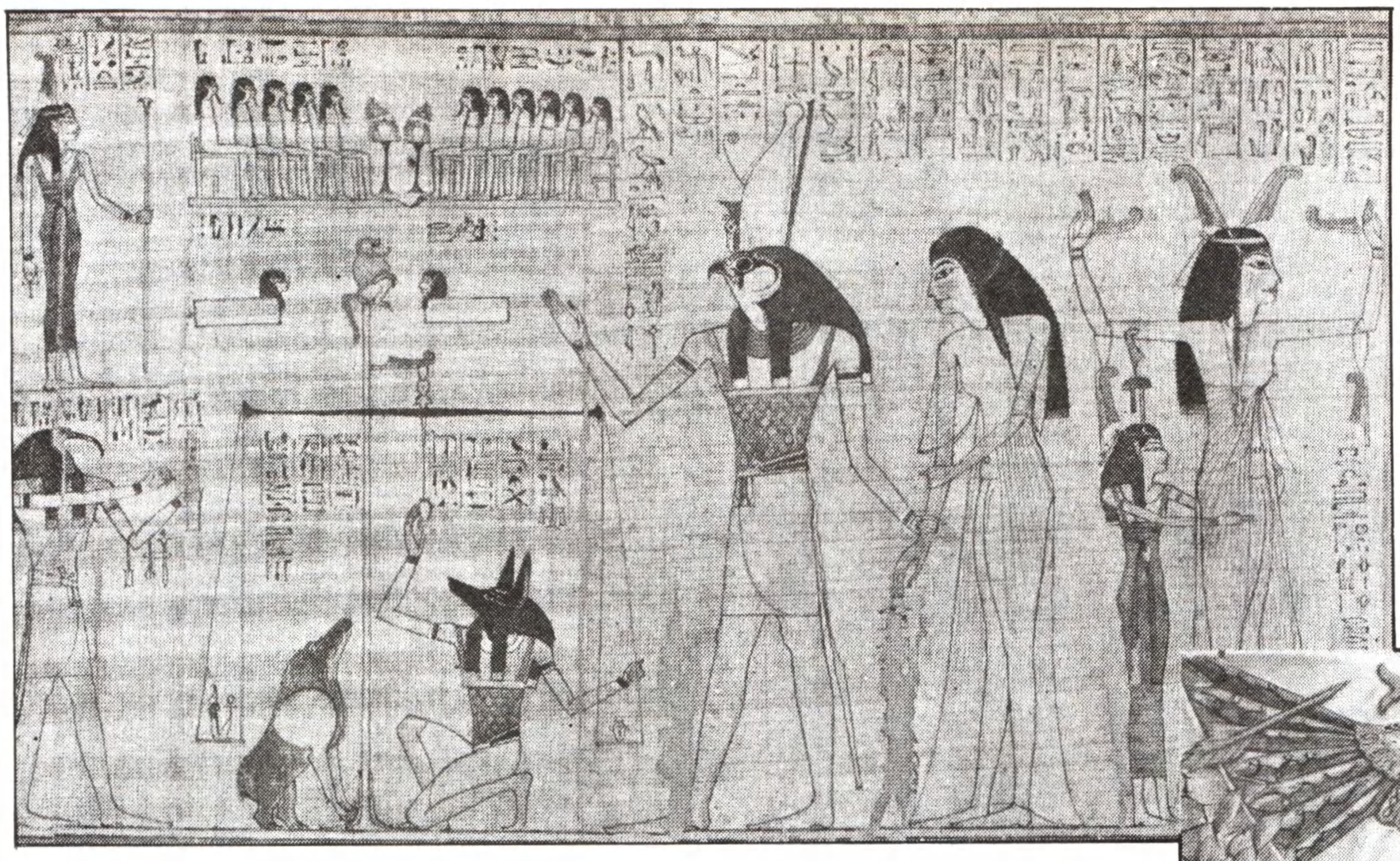

Mısırlıların Ölüm Kitapları'ndan birinden Anhai papirüsü. Anhai'nin ruhunun tartıldığını göstermektedir. Doğruluk ve adalet bir tüyle belirtilmiştir. Horus, Anubis ve Thoth (yarısı kırçıl balıkçıl, yarısı maymun biçiminde) bu tartı sahnesine katılmışlardır (solda).

Tarot iskambil kâğıtlarından "büyücü." Frieda Harris tarafından Aleister Crowley için çizilmiştir (altta).

Mısır'ın gizemi çözülemiyor

Elde bulunan bunca esere ve bilgiye rağmen, eski Mısır'ın gizemi bir türlü çözülemiyor. M.Ö. 3000 ve daha öncesine kadar giden bu uygarlığın, 20. yüzyılın düzeyini bile aşıyor olması oldukça düşündürücüdür...

GİZEMİ ÇÖZÜLEMEYEN uygarlıklar arasında eski Mısır'ın çok özel bir yeri var. Koskocaman piramitler, mezarlar, hazineler, anıtlar, mumyalar, yazıtlar ve yığınlarca bilgi, asırlardan beri didik didik ediliyor... Fakat yine de gizemi çözülemiyor...

Sanki burada her şey bir sır. Yoksa insan aklı, Mısır'ın gizemini çözecek düzeye gelmedi mi?.. Bu uygarlığın yaratıcıları kimlerdi?.. Onlar insan değil miydi?..

Tanrılar neden insan gibi?..

Eski Mısır kültüründe Hıristiyanlık ve Müslümanlıkta olduğu gibi tek ve ulaşılmaz bir Tanrı yoktu. Değişik görevlerde birçok Tanrı vardı. Bu Tanrılar toplumsal ve siyasal yaşamı belirliyorlardı.

Onların en büyük özelliği insan biçiminde veya insana çok benzeyen biçimlerde olmalarıydı. Bunun yanında onların insanlar gibi yemek yedikleri, evlendikleri, çocuk sahibi oldukları ve kavga ettikleri anlatılır...

Gerçekte böyle Tanrılar yoksa, Mısırlılar onları nasıl ve niye uydurmuş olsunlar?

Eğer böyle her şeye yön veren varlıklar varsa, onlar kimlerdi? Onların üstünlükleri nereden geliyordu?

Seth heykeli. Kardeşi Osiris'ten öç almıştır. Seth, kardeşinin üstün gücünü kıskanmış, onu parçalayarak öldürmüştür. İki kardeşin çatışması, iyi ile kötü arasındaki ilk çatışmadır. (altta).

Akla hemen bazı bilim adamlarının ortaya attıkları tezler geliyor. Eski Mısır'ın çözülemeyen gizeminin ardında, bir başka gezegenden gelmiş akıllı varlıklar yatıyor olmasın!..

Ölümden sonra hayat

Eski Mısırlılar, yaşamın ölümle bitmediğini kabul ederlerdi. Bu,onlarda bir inanç meselesi değildi. Sanki, onlar yaşamın ölümle bitmediğini biliyorlardı (!).. Onlara göre, ölen bir insanın ruhu öteki dünyaya gidiyordu. Orada bir tören düzenleniyor, bu törende ölenin kalbi tartılıyordu.

Bu tören sırasında **Yeraltı Tanrısı Anubis** elinde bir terazi tutardı. Ölünün kalbi bu terazinin kefelerinden birine konurdu. Öteki kefede de adaleti ve doğruluğu ölçebilecek bir tüy bulunurdu. Eğer ölü adil ve dürüst bir yaşam sürmüşse kefeler dengelenirdi...

Eğer kalp, tartıda eksik gelirse, yemesi için **Ememt** adlı canavara verilirdi. Bütün bu olan biteni **Tanrıların Kâtibi(!) Thoth,** kayda geçirirdi! Bu Thoth kimdi? Bütün bunlar rahiplerin uydurduğu masallar mıydı? Yoksa bir türlü ortaya çıkarılamayan gerçeklere mi dayanıyordu?..

Thoth'un kitabı

Eski Mısır'ın gizemini çözmek isteyen herkesin karşısına çok ünlü bir kitap çıkar. Bu kitabın adı **Thoth'un Kitabı**'dır. Tanrıların Kâtibi Thoth'un, ölen insanların yargılanma törenlerinden, ölümden sonraki hayata, evrenin sırlarına kadar her şeyi bu kitapta yazmış olduğu kabul ediliyordu.

Bu kitap neredeydi? Eski Mısır'ın gizemini ortaya çıkarmak isteyen ünlü İngiliz büyücü **Aleister Crowley** kendisinin Tanrılarla iletişim kurduğunu ileri sürdü. Thoth'un Kitabı adıyla bir kitap yazdı. Eski Mısır'ın gizemlerini anlattı. **Tarot** denen iskambil kâğıtlarıyla açılan ünlü falı da bu kitapta yorumladı.

Tarot falı

Belki de insanlığı en çok meşgul eden fal eski Mısır'dan kalan Tarot falı oldu. Çünkü bu fal sıradan bir fal değildi. 1781'de **Antoine Court**

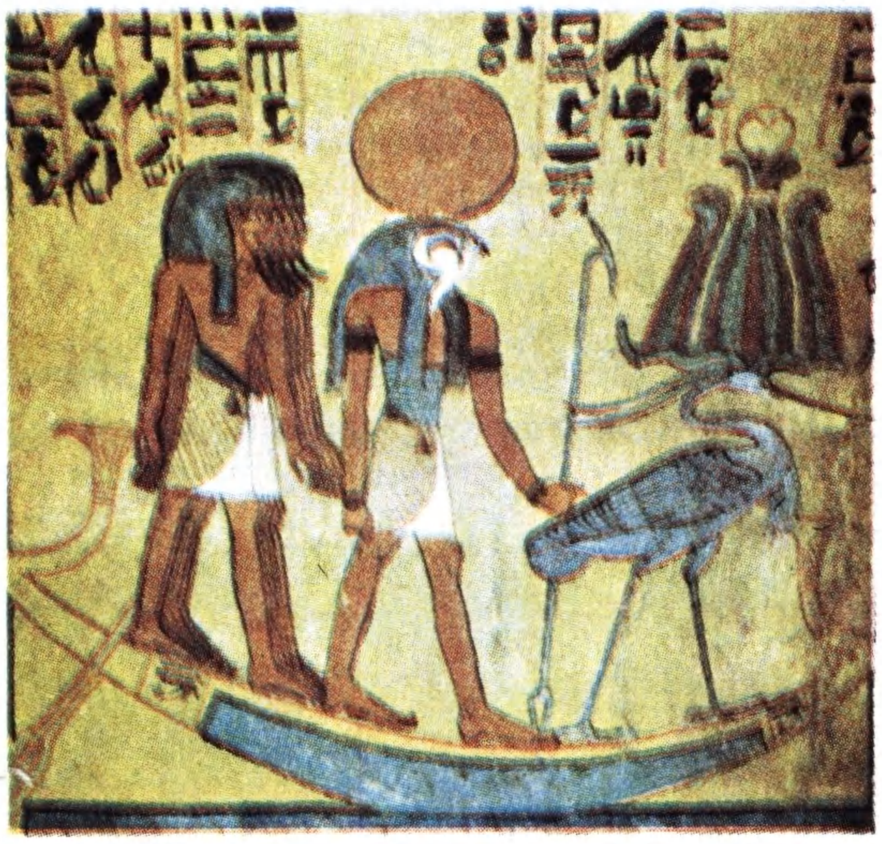

de Gebelin adında bir bilim adamı Mısır'ın gizli öğretilerinin Tarot falının kâğıtlarının yirmi ikisinde bulunduğunu ileri sürdü. Ona göre diğer kâğıtlar sonradan bilerek değiştirilmişti. Çünkü gizli öğretinin, bilmeyen kişilerin eline geçmesi ve onlar tarafından kötüye kullanılması istenmiyordu.

Piramitler ve hiyeroglif yazı

Eski Mısır denince herkesin aklına koskocaman piramitler gelir. Bunların yapılışlarında harcanan güç ve kullanılan teknik 20. yüzyılın teknolojisiyle bile açıklanamamaktadır. Ayrıca çok sayıda mezar ve tapınak, zaten var olan gizemi daha da artırır.

Eski Mısır'ın bir de kendine özgü yazısı vardı. "Hiyeroglif" adı verilen bu yazı basit bir alfabe değildi. Harflerin yerine resimlerle ifade edilirdi. Örneğin, güneş yazmak için ortasına bir nokta konan bir daire çizilirdi.

Hiyeroglif yazısı 20 yıllık bir uğraşıdan sonra çözüldü. Fakat eski Mısırlıların neden böyle bir yazı kullandıkları anlaşılamadı. Bu kadar gelişmiş bir uygarlıkta, daha kolay anlaşılabilen bir yazı kullanılabilirdi. Bu yazının aslında çok kolay ve anlaşılabilir olduğunu, gezegenler arası iletişimde kullanılabileceğini ileri sürenler de oldu...

Osiris heykeli. Asasıyla döveni, Mısır'da tarımı başlattığını simgelemektedir. Asa ve döven bugün de doğaötesi gizemlerle uğraşan kimselerin simgesidir (üstte).

Horus'u emziren İsis. 'Meryem Ana ve Çocuk' dirilişte önemli bir rol oynamıştır. Osiris inancından kaynaklanır (sağda).

Güneş Tanrısı Ra kayığında. Şahin biçiminde gösterilen başından, Horus'la nasıl eş tutulmuş olduğu görülmektedir (solda).

Thoueris (Ta-urt). Doğum Tanrıçası. Çoğunlukla arka ayakları üzerinde doğrulmuş bir suaygırı olarak gösterilir (altta).

Büyüleyici mumyalar

Eski Mısır'ın bugünün insanlarını hâlâ bu derece etkilemesinin bir başka nedeni de mumyalardır. Her yıl hiç eksilmeden, bütün dünyadan çok sayıda turist Mısır'a gelir ve merakla, ortaya çıkarılmış mumyalara bakarlar... 19. yy'da bazı mumyaların açılması sırasında birbirlerini ezenler oldu.

Ortaçağın Arap doktorları mumyanın birçok hastalığa iyi geldiğini tespit ettiler. Bu, Avrupa'ya da bir anda yayıldı. Fakat eski Mısırlıların ölülerini böyle üstün bir teknikle ve çok büyük özen göstererek niye mumyaladıkları anlaşılamadı...

Sıra Avrupalılarda

Mumyacılığın nasıl ortaya çıktığını araştıran herkesin karşısına **Tanrı Osiris** çıkar.

Osiris, eski Mısır'ın ünlü bereket ve yeniden dirilme Tanrısıdır. Tanrıça **İsis** ile evlendikten sonra **Horus** isimli bir oğlu dünyaya geldi.

Ardından kardeşi **Seth**'in karısı **Nephthys**'i sevdi. Ondan da **Anubis** adında bir oğlu oldu.

Bunun üzerine iki kardeş arasında çok şiddetli bir kavga çıktı. Seth Osiris'i öldürdü. Onun bütün parçalarını Mısır'a dağıttı. Bu hikâyede buraya kadar her şey normaldir. Fakat daha sonra Osiris'in karısı İsis ortaya

Yeryüzü Tanrısı Geb ile gökyüzü Tanrısı Nut'un birleşmesi. Bu birleşmeden Osiris, İsis, Seth ve Nephthys doğmuştur.

çıkar ve kocasının parçalarını bir araya getirir. Onu mumyalar ve hayata döndürür.

İşte mumyacılığın kökeninde yatan hikâye budur. İsis kimdi? Hayali bir Tanrı mı, yoksa üstün bir varlıktan gelen insanüstü bir yaratık mı? Kocasını nasıl hayata döndürdüğü bilinmiyor.

Acaba o zamanlar parçalanan bir insanın vücudunu bir araya getiren üstün bir tıp tekniği mi vardı?.. Mumyalama, yani ölü bir bedenin tekrar hayata dönmesi için ilaçlama o zamanlar için gerçekten mümkün müydü?

Hemen bütün dinlerde ölümden sonra hayatın devam ettiği kabul edilir. Fakat ölenin bedenini korumak, tekrar dünyaya gelmeye hazır tutmak bir tek eski Mısır'da vardır.

Acaba bu nereden geliyordu?

Mumyacılığın kökeni

Mısır'ın açıklanamayan bir gizemler ülkesi olarak düşünülmesi oldukça eskidir. Burayı ilk inceleyenler eski Yunanlılardır. Daha sonra bu gizemi çözme işini Romalılar devraldılar. Onları da Araplar izledi.

Özellikle Araplar, eski Mısır'la ilgili öyle etkin bilgiler derlediler ki, eski Mısır'ın gizeminin çözülmesi şöyle dursun, daha da anlaşılmaz hale geldi. Mısırlıların hem geçmişin hem de geleceğin bilgisini bildiklerini ilk ortaya atan Araplardır...

Herkes Mısır'ı araştırıyor

Avrupalıların Mısır'la yaygın olarak ilgilenmeleri ise, 18. yy'da oldu. Mısır'a ilişkin birçok bilgi, burayı inceleyen seyyahlar, arkeologlar ve bilim adamlarınca âdeta Avrupa ülkelerine akmaya başladı.

Fransız yazar **Jean Terrasson** Yunanlılardan ve Romalılardan kalmış Mısır'ı anlatan yazıları topladı. Bunları **Sethos'un Yaşamı** adlı kitabında bir araya getirdi.

Londralı Operatör **Thomas Greenhil, Mumyalama Sanatı** adıyla, bir kitap yazdı. Kuzey İngiltere'deki pamuk değirmenleri Mısır'ın etkisi altında yapıldı. Tüm Avrupa'da doğaötesi güçlerden yararlandıklarını iddia eden büyücüler, eski Mısırlılardan elde edilen bilgilerle eldeki bilgileri birleştirdiler..

Mesajların amacı

Eski Mısır uygarlığını anlama çabaları bugün de sürmektedir. Elde edilen bilgiler çoğaldıkça araştırmacıların işi daha da zorlaştı. Bir yandan kazılar yapılıyor. Bir yandan eski kazılar yeniden değerlendiriliyor. Arkeologların ve bilim adamlarının ortaya koydukları bilgiler birleştiriliyor.

Yine de işin özü açığa çıkmış değil. Belki de bugünün insanı eski Mısır'ın gizemini çözemeyecek... Belki de bu gizem insanın şöyle elini uzatıp da yakalayacağı bir yerdedir... Kim bilir?..

Mısırlıları araç olarak kullanıp binlerce yıl sonrasına mesaj bırakanlar, bizim bu mesajları anlamamız için biraz daha bekleyeceğe benziyorlar...

Piramitlerin gizemi. Sayfa 115'te

Eski Mısır'da mumyalarının dirilişine ait öykülerin tümü Jane Webb'in 1827 tarihli The Mummy (Mumya) öyküsünden kaynaklanır (altta). Öykü, bundan sonra, korku filmleri için verimli bir kaynak haline gelmiştir. Bu filmlerde birçok sanatçı başrolde oynamıştır. The Mummy's Curse'de (Mumyanın Laneti) Lon Chaney, The Mummy'de (Mumya) Christopher Lee rol almışlardır (altta sağda).